

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2022 • LXXV • ŠTEVILKA

2

Iz provincialata

DAN BRATSTVA NA BREZJAH 2022	3
------------------------------	---

Iz generalne kurije

PAPEŽEV RESCRIPT O BRATIH LAIKIH:

KDO LAHKO PREJME VODSTVENO SLUŽBO	4
BR. IGNACIO CEJA JIMÉNEZ PRISEGEL KOT NOVI GENERALNI VIKAR REDA	5
JUŽNI SUDAN: MISIJON MED RAZSELJENIMI IN OTROCI ULICE	6
BRATJE IZ SALVADORJA PRIREDILI 22. EKOLOŠKI POHOD	8
RIM: SAMOSTAN ANTONIANUM SPREJEL BUGUNCE IZ UKRAJINE	10
ZGODBA BRATA IN ŠKOFA LUIZA IZ SEVEROVZHODNE BRAZILJE	12
JUŽNA KOREJA: BRATJE, KI SO V OPORO UBOGIM	13
ČASTITLJIVI BOŽJI SLUŽABNIK ALFREDO MORGANTI, »BERTA«, OFM	15
ČASTITLJIVI BOŽJI SLUŽABNIK, ŠKOF LUIGI SODO	16
GENERALNI MINISTER: VOJNA JE KLIC K NAŠEMU SPREOBURNJENJU	17

Iz provincialata

POROČILO O DNEVU PROVINCE	19
GOSPOD, PUSTI JO ŠE TO LETO	
(ŠE TRI LETA), POTEM PA ...	22
10 NAČINOV, KAKO NAJ LJUBIMO V SKLADU Z BOŽJIM SRCEM	24
ZAPISNIK SEJE JKP OFM	25

Iz življenja bratov in samostanov

AUSTRALIJA	26
P. ANDREJ VOVK SPREJET V DOM	27
POZDRAV IN TUDI NEKAJ NOVIC IZ KAMNIKA	28
NOVICE IZ NOVEGA MESTA	33
GOVOR NA SLOVESNOSTI OB 10. OBLETNICI SMRTI	
PATRA FELICIJANA PEVCA,	39
NOVICE IZ SVETE GORE	42
SPOMIN PRESTAVITVE - NAMESTITVE!	44

Teološki in pastoralni izzivi

NOVE GRADNJE V ŽUPNIJI VIČ	46
V KAKŠNEM TRENUTKU ŽIVIMO?	47
ZEMLJA JE DRAGOCENA	48
POJDITE IN SE MALO ODPOČIJTE (Prim Mr 6, 30)	50

Poročila leto 2022 (LXXV) števila 2

Izdala: Slovenska frančiškanska
provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: p. Krizostom Komar
Odgovarja: p. Marjan Čuden
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
br. Janez Papa
Grafična priprava: Tina Bruno, ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

DAN BRATSTVA NA BREZJAH 2022

Sveti Frančišek Asiški je bil mistično zagledan v Sveto Trojico in takoj za njo na enak način v Božjo Mater Marijo. Življenjepisec Tomaž Čelanski piše: »Sveti Frančišek je Jezusovo Mater obdajal z neizrekljivo ljubeznijo, ker je rodila našega brata Gospoda veličastva. V njeno čast je prepeval posebne hvalnice, povzdigoval molitve, podarjal ji je toliko takšnih čustev, da jih človeški jezik ne more izraziti« (2 Cel 198).

Frančiškovo zaupanje v Marijo je tolikšno, da se odloči, da jo bo izbral za zaščitnico novoustanovljene reda. Čelanski nadaljuje: »To kar najbolj napolnjuje z veseljem je, da jo je postavil za Zavetnico reda in je vse svoje sinove, skril pod njene peruti, da bi našli toplino in zaščito vse do konca.« Od tedaj smo vsi manjši bratje njeni. Ob njej se navdihujemo, jo častimo in opevamo: »Vsa lepa si Marija...«

Kot sv. Frančišek tudi mi v Marijo zaupamo. Zaupamo v Njeno priprošnjo in varstvo. Bratje, vabim vas, da se z zaupanjem zazrete v Marijino podobo na Brezjah, še bolj pa se zazrimo v to, kar nam govori Marijanska duhovnost.

Kapucin brat Ignacio Larangaga je zapisal: »Nekoč sem vprašal Jezusa: »Našel si način, da si ostal med nami v podobi kruha, zakaj nisi našel načina, da bi pripeljal in pustil na zemlji tudi Marijo?« »Nisem je pripeljal, ker jo želim ponovno gledati v tebi. Četudi nisi brezmadežen, te bo moja ljubezen naredila čistega. Na tebi je, da kot Marija blažiš bolečine in brišeš solze«.

Tukaj na Brezjah me besede: »... želim jo gledati v tebi...« še posebej vabijo, da bi bil Mariji čim bolj podoben. Seveda od znotraj. Najprej si želim, da bi bila moja vera podobna Marijini.

Kot Marija, si tudi jaz želim, da bi ljudem našega časa »rodil« Boga. Nobeno pričevanje za Boga ni močnejše od močne vere, ki jo živimo. Tako ga vedno znova rojevamo v ta svet. Krščanska vera ni zgolj seznam rešnic ali seznam dolžnosti, temveč je srečanje z Bogom.

Želim si, da bi v živi in preprosti veri tudi jaz znal izgovarjati najbolj prijazno besedo, ki jo je kdaj slišal Bog. To je bil Marijin da. Da v bolečinah, veseljih in upanjih. Da v sleherni misli, kretnji, odločitvi. Prosim te, Mati, le za tisto čudovito moč vere, ki sije iz tvoje ljubezni in je podobna luči, močnejši od sonca. Marija, gotovo nisi vedno razumela Boga, v katerega si verovala. Pa si kljub temu izrekla svoj »da« - in pri tem

ostala. »Da« - pa četudi niso odgovorjena vsa vprašanja, niso odpravljeni vsi dvomi in še zdaleč nisi mogla vedeti vsega... Veruješ in ljubiš vsemu navkljub. Ljubiti ne pomeni čakati tako dolgo, da si o vsem prepričan – verovati pomeni poslušati glas srca.

Kot Marija bi rad poslušal glas srca, ne samo, da bi veroval, ampak, da bi šel stat pod križe bratov, ki jim je težko. Marija obvlada jezik sočutja in objema. Tudi jaz bi rad znal ta jezik. Marija zna izvabiti ljubezen, strpnost, nežnost in nebesa v bratih. Pristnega vrednotenja brata nas uči prav Marija.

Naj bo zaradi naše srčnosti življenje bratov okrog nas lepše, pa tudi zaradi optimizma, ki ga prinaša vera v Kristusa.

Marija je takole rekla o sebi: »Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle.« Rad bi ji bil podoben v tej ponižnosti. Marijino življenje razkriva, kako daleč v Božje globine je zaradi svoje ponižnosti prodrla Božja Mati.

Prvi dan letošnjega provincialnega kapitlja nas je obiskal generalni minister fra Massimo Fusarelli. Ob slovesu sem mu v imenu province podaril podobo brezjanske Marije in rekel, da prošnja, ki jo molijo romarji na Brezjah, postaja vse bolj naša: »Marija, pomagaj!«

Marija, pomagaj naši provinci, da bo živila. Po tebi prosimo Gospodarja žetve naj pošlje delavcev na svojo žetev. Marija, prosimo te, pomagaj, da bo karizma sv. Frančiška preko njegovih sinov še naprej vodila k Bogu ljudi v raju pod Triglavom. Marija pomagaj, da bomo z ustvarjalno zvestobo hodili za Kristusom, da bomo drug drugemu veselje svetlobe kljub temu, da je naše upanje na preizkušnji. Marija pomagaj, da bomo mladim podajali roko in jim pomagali odkrivati veselje posvečenega življenja.

Blaženi škof Anton Martin Slomšek je zapisal: »Blagor otroku, ki ima dobro mater; blagor narodu, ki ima Marijo za Mater. In če bi nas človeška mati zapustila, nas Marija nikoli ne bo zapustila. Le bodimo mi njeni dobri otroci!«

V Mariji se je zgodila resnična zgodba božje ljubezni – bratje, njen zgled nas vabi, da se zgodi tudi v nas.

Kraljica reda manjših bratov – prosi za nas!
p. Marjan Čuden, provincialni minister

PAPEŽEV RESCRIPT O BRATIH LAIKIH: KDO LAHKO PREJME VODSTVENO SLUŽBO

Papeč Frančišek se je z reskriptom z dne 18. maja 2022 oddaljal od kanona 588 §2 ZCP in norm o dostopu redovnikov, ki niso kleriki in pripadajo kleriškim papeško-pravnim ustanovam, kot je naš red, do vodstvenih služb na vseh ravneh.

Za imenovanje gvardijana zadostuje odlok o imenovanju generalnega ministra s soglasjem njegovega definitorija; za imenovanje provincialnega ministra ali kustosa je potreben reskript Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja, za katerega zaprosi generalni minister s soglasjem svojega definitorija.

Za izvolitev za generalnega ministra mora generalni kapitelj prositi za pisno dovoljenje iste kongregacije.

V zadnjih dveh primerih odgovor Kongregacije temelji na oceni posameznega primera in razlogih, ki jih navedejo prosilci.

Ta reskript, za katerega je svetega očeta zaprosilo osem generalnih predstojnikov, vključno z generalni-

mi ministri frančiškanskih družin, je zaključek dolgotrajne poti, da bi bili vsi bratje v določenem bratstvu resnično enaki.

S tem Cerkev priznava, da karizma določa sodelovanje vseh bratov v življenju, vodenju in poslanstvu bratstva reda.

Iskreno smo veseli te odločitve svetega očeta in jo pozdravljamo kot pomemben vzgib k poglobitvi naše identitete karizme in prenovi volje do formacije, življenja in poslanstva manjših bratov.

Na srečanju predsednikov konferenc, ki se je danes zaključilo, smo obnovili zavezanost tej volji. To nam narekuje, da se vsi znova zavzamemo za skupni poklic in poslanstvo, ki ju bomo poglobljali na vseh ravneh in tako odgovarjali na dar in dolžnost, ki nam ju je zaupala Cerkev.

*br. Massimo Fusarelli, OFM
generalni minister*

BR. IGNACIO CEJA JIMÉNEZ PRISEGEL KOT NOVI GENERALNI VIKAR REDA

»**J**az, br. Ignacio Ceja Jiménez, prevzemam funkcijo generalnega vikarja in obljubljam, da bom vedno ohranjal občestvo s Katoliško Cerkvijo, tako v besedah kot v dejanjih.« S temi besedami je br. Ignacio prisegel kot generalni vikar reda pred generalnim ministrom, br. Massimom Fusarellijem, definitorijem in bratsko skupnostjo Generalne kurije.

Brat Jiménez je prisegel med praznovanjem prvih večernic praznika Svete Trojice v cerkvi Generalne kurije v Rimu 12. junija 2022. Pred prisego je generalni minister, br. Massimo Fusarelli, nagovoril novega vikarja: »Dragi br. Ignacio, ko si bil poklican, da služiš redu kot generalni vikar, si znova rekel 'tukaj sem.' Ti

besedi izgovarjaš že od začetka svojega frančiškanskega življenja in si jih izrekel ob različnih priložnostih na svoji poti. Danes si poklican, da jih znova izgovoriš, tokrat za vlogo vikarja. S svojo nevpadljivo in bratsko navzočnostjo boš pripomogel k opravljanju naše službe v definitoriju. Pomagal boš v tej hiši, kjer je vikar običajno navzoč več časa kot minister. Pomagal boš tudi pri preudarnem preučevanju različnih vprašanj, s katerimi se moramo soočiti v službi animacije in upravljanja celotnega reda, s pogledom v prihodnost.«

Brata Ignacia Ceja Jiménez je generalni kapitelj 13. maja izvolil za generalnega vikarja, potem ko je bil br. Isauro Covili Linfati imenovan za škofa Iquiqueja v Čilu.

JUŽNI SUDAN: MISIJON MED RAZSELJENIMI IN OTROCI ULICE

Bratje v Južnem Sudanu nudijo pastoralno oporo krajevnim prebivalcem in jim služijo še na številne druge načine. O tem pripoveduje br. Federico Gandolfi, ki je od leta 2015 gvardijan frančiškanskega samostana v Jubi. Manjši bratje delujejo v Sudanu in Južnem Sudanu, kjer služijo štirje misijonarji: dva v Jubi in dva v Kartumu.

Br. Federico je župnik v župniji Svete Trojice v Jubi. Skupaj še z enim bratom skrbi tudi za pastoralo ljudi v taborišču notranje razseljenih oseb, kjer jih živi 31.000. Vsi pripadajo plemenu Nuer, pleme Dinka pa trenutno vlada. »Čaka nas veliko dela na področju miru in sprave,« nadaljuje br. Federico, »kjer bomo potrebovali pomoči z vseh vidikov. To je taborišče, ki bi ga moral obiskati papež Frančišek na obisku v Južnem Sudanu, načrtovanem za prihodnji julij, ki pa so ga zaradi njegovih zdravstvenih težav preložili. Manjši bratje, ki delujejo v misijonu, so nenehno v stiku s trpečimi. »Ker sem duhovnik, me pogosto kličejo zaradi zakramenta bolniškega maziljenja,« razlaga br. Federico. »Videl sem ljudi v vseh mogočih razmerah, tudi žive okostnjake.« Bratje prejemajo vse vrste prošenj za pomoč, tudi za prevoz do bolnišnic, saj ljudje nimajo avtomobilov, da bi prišli tja. »Naše frančiškan-

sko življenje je zelo preprosto, poudarjajo ga trenutki skupne molitve v bratstvu, ki jih skušamo ohraniti, četudi nas velikokrat prekinjajo potrebe, ki jih država postavlja pred nas in na katere poskušamo odgovoriti,« pripoveduje brat.

Gospodarska nestabilnost države, ki je posledica osemletne krvave državljanske vojne, katere nasilje še ni povsem zamrlo, ima za posledico revščino in trpljenje. »Leta 2016 sem bil priča vojni, mrtvim,« pravi br. Federico. »Veliko je sovraštva med plemeni, ki se vsako leto povečuje. Slišijo se zgodbe o bojih zunaj prestolnice na vseh ravneh, iz plemenskih, političnih in denarnih razlogov. Tukaj življenje ni veliko vredno.«

Zaradi lastne varnosti bratje spoštujejo policijsko uro in se vsak dan domov vračajo pred 18. 30, ker je zunaj nevarno. Čez dan pa se posvečajo pastoralni ljudi v osmih vaseh, ki so od prestolnice oddaljene tudi do 75 kilometrov. Od leta 2017 s skupino prostovoljcev hodijo tudi na ulice v najbolj ogrožene predele prestolnice, da bi pomagali brezdomnim otrokom. »Gre za mlade ljudi od 12 do 20 let,« razlaga br. iz Jube. »Živijo zapuščeni na ulicah, zato jim prinesemo zdravstveno pomoč, včasih hrano, psihološko pomoč. Z njimi preživljamo čas, kar jim dobro dene.«

Obisk generalnega ministra

Od 6. do 10. junija je bil na obisku v Južnem Sudanu generalni minister, br. Massimo Fusarelli, kjer se je srečal z bratom, ki delujeta v Jubi in Kartumu, ter jima izrazil podporo. To sta br. Victor Luís Quematcha, generalni definitor za Afriko, in br. Efren Parmenio, generalni direktor za razvoj in zbiranje sredstev. Z njima je bilo tudi 13 bratov z začasnimi zaobljubami iz te nove začasne enote reda v Afriki, ki potrebuje brate za služenje, kot je generalni minister poudaril v pozivu za misijonski klic na začetku maja. »Minister je prišel poslušat nas brate, naše težave, izzive, pa tudi lepe stvari, ki smo jih naredili in ki so nas oblikovale v teh letih misijona,« je povedal br. Federico. »Minister je prisluhnil tudi vsem bratom z začasnimi zaobljubami, ki so prišli sem na počitnice, saj še študirajo v Ugandi, Zambiji in Tanzaniji.« Generalni minister je v spremstvu br. Petra Tinda, predsednika fundacije, 6. junija obiskal pastoralni center v Jubi in novo hišo sester. Na uradnem srečanju se je sestal tudi z nuncijem in vatikanskim diplomatom ter obiskal nadškofijo v Jubi. Generalni minister je obiskal tudi Combonijeve misijonarje in delil svoja razmišljanja z laiki v župniji. 9. junija se je br. Massimo ustavil v Kitu – Središču

Dobrega pastirja, in kasneje še v taborišču za notranje razseljene osebe. »Južni Sudan je mlada dežela, prepredena z veliko življenja, trpljenja in spori,« je pripomnil br. Massimo Fusarelli. »V njej je še vedno slišati klic po miru in pravičnosti, ki ju lahko le Bog spodbudi, da bi rasla v njegovem Duhu.

»Minister nam je želel dati življenjski projekt, vizijo tega misijona in tudi mi smo z njim delili svojo vizijo,« je dejal br. Federico. »Frančiškanska karizma nas popelje med razseljene, tiste, ki še živijo v vojni, na severu države, tiste, ki živijo v klavnih razmerah zaradi okoljskih katastrof, v središču države ali z gobavci na drugem območju. Toda kot bratje bi lahko bili kjerkoli, tako da razločujemo skupaj z generalnim ministrom. Br. Federico pripoveduje, da se ga je dotaknila prva maša, ki jo je obhajal generalni minister v majhni cerkvi v Jubi s pločevinasto streho in blatnimi zidovi. »Ganljivo je bilo videti naslednika svetega Frančiška, ki obhaja mašo za naše mlade brate prav tam na tistem zelo odročnem območju, na obrobju sveta.

B. G.

BRATJE IZ SALVADORJA PRIREDILI 22. EKOLOŠKI POHOD

Pozivamo k okoljski pravičnosti za zaščito našega skupnega doma,« je bilo geslo 22. ekološkega pohoda, ki je potekal 7. junija v San Salvadorju, glavnem mestu države Salvador v Srednji Ameriki. Koordinacijo tega letnega dogodka, na katerem se je lani na ulicah zbralo okoli sedem tisoč ljudi, so izvedli frančiškanski bratje iz urada KPMOS (Komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva) v Salvadorju. Danes v uradu v Salvadorju deluje pet bratov (dva duhovnika in trije laiki), ki vsako leto spremljajo celoten proces, ki vodi v pohod, z molitvijo in sodelovanjem z okoljskimi in civilnodružbenimi gibanji. Za to je potrebnih štiri ali pet mesecev priprav, in sicer po »sinodalni metodi«, izrazu, ga urad KPMOS v Salvadorju uporablja že več kot 20 let. Gre torej za proces poslušanja s strani urada, v katerem neizogibno pride na dan tudi ekološki problem.

»To poslušanje v luči frančiškanske duhovnosti, v sozvočju z duhovnostjo drugih zgodovinskih Cerkva, vodi do skupne poti in ciljev, ki jih je treba zgraditi: ekološki pohod, kjer vsak prevzema odgovornost za poslanstvo, ki ga je treba opraviti,« pove br. Víctor Triminio, OFM, iz Salvadorja. Bratje vedno skušajo delovati kot mostovi in posredniki med različnimi združenji in gibanji, da pohod ne bi izgubil svojega miroljubnega namena. Ta dogodek izvira iz ekološke duhovnosti in ima konkreten vpliv na zakonodajo in okoljsko politiko države.

Ekološkega pohoda so se 7. junija udeležili tudi drugi frančiškanski bratje, ki so spremljali svoje župljane iz krajev po vsej državi, San Francisca Gotera, Santiaga de María, El Pepeta, Guadalupeja, Planes de Renderosa in še mnogo drugih krajev.

»Zadovoljni smo z opravljenim delom,« pojasnjujejo bratje iz urada KPMOS v Salvadorju. Kljub napovedanemu dežju, tihi grožnji pandemije, ki je še nismo premagali, in izrednemu stanju, ki še vedno vlada v državi, so se ljudje v velikem številu odzvali in prišli na ekološki pohod. Poleg tega smo prvič v zgodovini te prireditve lahko prišli do predsedniške hiše in predali listino okoljskih zahtevkov. V preteklosti so se pohodniki morali ustaviti na barikadah, ki so jo postavili policisti, zadolženi za red.

V pismu, ki so ga miroljubni protestniki prinesli v predsedniško hišo, so bile zapisane vse njihove zahteve, med drugim krepitev in spoštovanje javnih institucij za ravnanje z okoljem, povečanje javnih investicij za zagotavljanje človekove pravice do vode in sanitarij kot temeljnih načel za dostojno življenje in ustrezno zdravje ter konec neurejenemu urbanemu razvoju v komercialne namene na račun gozda. Te zahteve postavljamo že desetletja in upamo, da bodo uslišane,« zaključuje br. Víctor. »Vlado smo prosili, naj ustvari prostor za neposredni dialog, da bi prišlo do izvajanja ukrepov, potrebnih za izgradnjo pravične, poštene in trajnostne države.«

RIM: SAMOSTAN ANTONIANUM SPREJEL BUGUNCE IZ UKRAJINE

Strah pred bombami, hitri beg, odisejada vlakov po Evropi in skrb, kje bodo iskali zatočišče. Ukrajinske družine, ki so jih sprejeli frančiškanski bratje iz samostana Papeške univerze Antonianum v Rimu, so vse to pustile za seboj. »Ko se je vojna začela, smo na platformi objavili, da smo pripravljeni sprejeti ukrajinske begunce. Od 17. marca k nam prihajajo postopoma,« pojasnjuje br. Lluís Oviedo, OFM, predavatelj na Antonianumu. »Tukaj je bivalo šest družin, ena od njih se je ena že vrnila v Ukrajino. Prišli so iz Harkova, Lvova, Buče, Kijeva in obrobja Kijeva. Nekateri od njih so bežali dvakrat, ker so najprej iz Donbasa prišli v Harkov, od tam pa so morali znova pobegniti. Čeprav so bratje, ki živijo v prostorih ugledne univerze, ki jo podpira red, vsak dan dejavno solidarni na lokalni ravni v okviru ljudske kuhinje, so menili, da morajo v teh težkih časih tudi osebno prispevati k sprejemanju beguncev iz Ukrajine. Tako so odprli vrata tridesetim ljudem, od tega štirinajstim otrokom, najmlajši od njih je star eno leto in devet mesecev.

»Na krajevnem kapitlju smo se odločili, da bomo sprejeli begunce – razlaga br. Estêvão Ottenbreit, OFM, gvardijan bratstva. Tam živi 156 bratov, od tega 82 štu-

dentov, a se nihče ne pritožuje zaradi beguncev. Bratstvo je ta sprejem doživelo pozitivno, poleg tega pa so mnogi tudi dejavno sodelovali, med drugim Penitenciarija sv. Janeza v Lateranu, ki je za te družine prispevala donacijo. V tem času nam, Bogu hvala, ni nič manjkalo, pa tudi na policijski postaji so nam pomagali dobiti trimesečno dovoljenje za prebivanje beguncev.«

Br. Lluís Oviedo OFM pripoveduje, da so begunce takoj po prihodu že čakale velike spalnice s posteljami, bratje pa so se vsak dan trudili zadovoljiti njihove potrebe: »Morali smo dobiti oblačila, plenice. Otroci so morali v šolo, a niso razumeli italijanskega jezika. Tako smo prvi mesec nekaj starejših dečkov tja pošiljali za tolmače in jim s pomočjo dobrotnikov za to tudi plačali.

Tudi vodstvo zasebne šole (ki jo vodi Marijino društvo), ki stoji v bližini samostana, je pokazalo veliko pripravljenost za sprejem šoloobveznih otrok. »S tem smo se zblížali z Marijanci, enako pa se je zgodilo s Pasijonisti, ki živijo na Celiju, ki smo jih prosili za nekaj parkirnega prostora na njihovem vrtu, ki smo ga potrebovali za avtomobile beguncev. Ti so povedali, da se pri nas ne počutijo več kot begunci. Živijo z nami in jedo našo hrano. Želimo, da se počutijo kot doma, čeprav gre le za začasno namestitev.

Ob sprejemanju teh družin smo vsak dan odkrivali nove stvari, nove izzive, s katerim smo se soočali,« pravi br. Javier Del Angel De los Santos, OFM iz province Svetega Jezusovega imena v Združenih državah, ki študira v Rimu. »Deležni smo bili pomoči bližnjih, ki so prinašali materialne dobrine ali denar. Begunce smo vodili tudi iz samostana. Peljali smo jih na primer k papežu v času nedeljskega angelovega čaščenja in na sprehod po središču Rima.

Beg iz Ukrajine

Andrej, ki je imel leseno hišo na obrobju Kijeva, pravi: »Uspelo nam je pobegniti več tednov pred začetkom vojne, vedeli smo namreč, da bo prišlo do tega. Ko smo se odločili za odhod, smo na meji s Poljsko čakali dva dni. Zaradi ogromnega navala ljudi je nismo mogli prečkati. Nato nam je uspelo prestopiti mejo z Madžarsko in se z vlakom odpeljati proti Berlinu. Najprej nismo vedeli, kam bi šli, potem pa smo se odločili odpotovati na Švedsko. Zaradi boljše razporeditve beguncev smo najprej morali oditi v neko mesto, ki je od Stockholma oddaljeno tisoč kilometrov. Zelo težko smo prenašali nizke temperature, poleg tega pa smo živeli v slabih življenjskih

razmerah, v sobi, veliki 5 kvadratnih metrov brez vzmetnic in slabih sanitarijah.«

Andrej je oče šestih otrok, ki so z njim in njegovo ženo preživljali teke trenutke. »Ko je zbolel najmlajši, star šest let, nas je še bolj zaskrbel prihodnost v tisti deželi. Odpeljali smo se s prvim vlakom, ki je prišel. Devetkrat smo se presedli, izgubili prtljago in prepotovali vso Evropo, preden smo prišli v Rim,« nadaljuje Andrej. »Neke noči sem prosil Boga, naj mi pomaga, naslednji dan pa so nas sprejeli frančiškani. Z drugimi družinami, ki so pri nas, živimo kot ena družina, čeprav se pred prihodom sem nismo poznali.« To potrjuje tudi Ksenija, ena izmed mladih begunk, ki je sredi bega in ob vseh težavah še naprej opravlja izpite na Filozofski fakulteti prek spleta. Življenje se nadaljuje tudi za Tadeja, 17-letnega fanta, ki mu je s pomočjo bratov in dobrotnikov uspelo vpisati se v nogometno šolo v Rimu. Tako mu bo lahko s pomočjo športa znova zasvetilo upanje.

»Frančiškani so nas zelo lepo sprejeli in so prijazni do vseh nas,« pravi Andrej. »Hvaležni smo za dobrodoščilo, ki smo jo prejeli. V teh mrzlih časih je toplina, ki jo tukaj dihamo, pravi dar.«

Beatrice Guarrera

ZGODBA BRATA IN ŠKOFA LUIZA IZ SEVEROVZHODNE BRAZILIJE

Ko sem leta 2005 začel s prvim postom, me ljudje še niso poznali. Sprva so mislili, da sem nor, potem pa sem pridobil naklonjenost vodstva Nacionalne škofovske konference Brazilije (CNBB). Nato je prišlo do delitve na tiste, ki so podpirali naš boj, in tiste, ki so bili proti njemu. To so besede škofa Luiza Flávia Cappija, brazilskega frančiškanskega škofa škofije Barra, ki je v letih 2005 in 2007 z dvema gladovnim stavkama prišel na naslovnice brazilskih in svetovnih časopisov. Protestiral je proti projektu brazilske vlade za preusmeritev reke Sao Francisco.

»Iz ljubezni do ljudi, iz ljubezni do reke – ki je bila prebivalcem vir življenja – nismo mogli biti naklonjeni projektu, ki bi bil usmerjen izključno in izključno v gospodarsko rabo vode,« je nadaljeval škof. »Prav tako nikoli ne bi mogli dati prednosti projektu, ki bi bil namenjen preoblikovanju reke za velika podeželska posestva za pridelavo žita za uvoz. Cilj je bil obogatiti manjšino na škodo celotnega prebivalstva,« odločno pove 'brat Luiz', kakor ga poznajo na severovzhodu Brazilije.

Leta 2005 je brat Luiz začel prvo gladovno stavko, ki je trajala enajst dni. Stavko je prekinil, potem ko je z vlado podpisal sporazum, s katerim se je vlada zavezala, da bo ustavila preusmeritev reke in vložila veliko denarja v ponovno ožvitev reke. Ko pa ni spoštovala obljub iz podpisanega sporazuma, se je škof leta 2007 odločil za ponovno gladovno stavko. »Tistega dne bi moral praznovati 59. rojstni dan. Znova sem se začel postiti, a tokrat vlade nisem presenetil,« razlaga škof Luiz Flávio Cappio. Pripravila so se na to. Moja gladovna stavka je trajala 24 dni in je bila zelo težka.«

Brat Luiz je 24. dan gladovne stavke izgubil zavest in končal v bolnišnici, na oddelku za intenzivno nego. Ko se je zbudil, so ga obkrožali ljudje iz različnih skupin, vključno s staroselci, delavskimi sindikati, predsedniki ljudskih združenj, profesorji in rektorji univerz. Vsak od njih ga je prosil

nekaj podobnega, kot so naslednje besede: »Potrebujemo te živega, da nadaljujemo ta boj. Odloči se za življenje, ki ti ga je dal Bog, in ostani živ, da nam boš lahko pomagal.« Čeprav se brat Luiz ni odločil za gladovno stavko zato, da bi umrl, ampak »za ljubezen do življenja,« se je odločil prekiniti post. »Spoznal sem, da sem instrument življenja za svoje ljudstvo, in zato sem napovedal konec gladovne stavke, ko sem zapustil oddelek intenzivne nege bolnišnice Memorial de Petrolina,« pravi brazilski škof.

Poklicna pot do Barra

Brat Luiz prihaja iz katoliške družine italijanskega porekla. V družini se je naučil ljubiti Jezusa, zato je sprejel frančiškanski poklic: »V Frančišku sem videl človeka, ki je dal življenje za uboge; V Frančišku sem videl človeka, zaljubljenega v življenje, v naravo.« Brat Luiz je takoj po posvečenju služil v predmestju São Paula, kjer je bil v stiku z delavci. »Večina ljudi, s katerimi sem delal, je prihajala s severovzhoda Brazilije,« pojasnjuje škof. Povedali so, da so prišli v São Paulo, da bi si ustvarili boljše življenje, zato sem se začel spraševati, kakšno je njihovo življenje tam. Sveti Frančišek me je nagovoril in mi rekel: tvoje mesto je tam.« Ne da bi izgubljal čas, se je brat Luiz napotil v Barro ob reki São Francisco. »Ko sem prispel v Barro po petih mesecih hoje, je k meni pristopil škof – ki je slišal za manjšega brata, ki je hodil iz skupnosti v skupnost in oznanjal Božjo besedo – in me prosil, naj ostanem v njegovi škofiji zaradi pomanjkanja duhovnikov.«

Tako brat Luiz že 48 let služi v Barru, najprej kot misijonar in nato kot škof. »Zdaj, ko jih štejem 75, sem papežu že dal škofijo na razpolago, ker bom zaradi starosti odstopil z mesta škofa,« pojasnjuje škof. Zdaj čakam na postopek imenovanja novega škofa, nato pa se bom vrnil v Provincio. Ko bo vse urejeno, se bom, če bo Bog dal, umaknil v samoto. Vse je bilo delo Svetega Duha.

JUŽNA KOREJA: BRATJE, KI SO V OPORO UBOGIM

Ko se je kapitelj korejske Province svetih mučnikov leta 1988 odločil, da bodo prednost posvetili ubogim, so frančiškanski bratje odprli kuhinjo v samostanu v Seulu, glavnem mestu Južne Koreje. Danes, skoraj 35 let kasneje, lahko najbolj revni dobijo topel obrok za simbolično ceno 200 KRW (0,16 USD). Ljudska kuhinja domuje v Frančiškovi hiši, ki jo vodijo bratje frančiškani: direktor je br. Seraphim, br. Vincent Ko in br. Ezekiel Heo sta kuharja, br. Felix svetnik, br. Peter Shin, Basil Lim, Damian Kim pa delujejo kot pomočniki. Frančiškova hiša nudi tudi duhovno oporo prostovoljcem, ki so člani OFS, pa tudi ljudem drugih ver ali nevernim, ki pomagajo pripravljati hra-

no ali jo streči. »Ko se bratje, prostovoljci in gostje srečajo, je čas veselja,« pravi br. Seraphim Lee. Največji izziv je narediti še več in brezdomcem pomagati pri vrnitvi v družbo. Upam, da bo naša hiša lahko še naprej podpirala uboge in napredovala na poti, na kateri bomo vsi bratje.«

V frančiškanskem samostanu, ki od leta 2010 zagotavlja tudi prostore za brezdomce, kjer se brezdomci lahko naspijo, se oprhajo ali si operejo oblačila, vsak dan (razen ob sredah) obeduje približno 300 ljudi. Bratje tako vsak dan skušajo s svojim življenjem pričevati za krščansko in frančiškansko bratstvo ter pomen solidarnosti.

Pomoč brezdomcem in alkoholikom

Provinca svetih korejskih mučencev ima zdaj 159 bratov, razporejenih v 20 hiš. Poleg tega deluje več solidarnostnih projektov za tiste, ki so najbolj pomoči potrebni, kot je Hiša Hansarang, skupnost za brezdomce, ki jo je leta 2007 v Seulu ustanovil br. Francis Yoon. V njej bratje revnim nudijo nastanitev za dva ali tri mesece in jim pomagajo poiskati delo ali priti do državne pomoči, če niso sposobni za delo. »Vesel sem, ko med ubogimi srečam Gospoda v človeku, ki spremeni svoje življenje in si zasluži za preživetje,« je povedal br. Francis Yoon. Težava je, če naši gostje ne morejo premagati svojih odvisnosti ali ne najdejo službe. Direktor doma jih vsak dan spodbuja k skupnostnemu življenju, krepitvi verskega življenja in pripevanju k skupnim prihrankom.

Poleg glavne hiše v Seulu stoji hiša Hansarang še na dve lokaciji: v Paju na severozahodu Južne Koreje, kjer je kmetija za alkoholike, in v Yangyangu, na severovzhodu, kjer se alkoholiki zdravijo. Bratje skušajo brezdomcem in zasvojenim z drogami ponuditi delo in normalno življenje, živeti med njimi ter z njimi deliti njihove radosti in žalosti. Na primer, v hiši v Paju, br. John Paek in Bernadine Choi spremljata alkoholike.

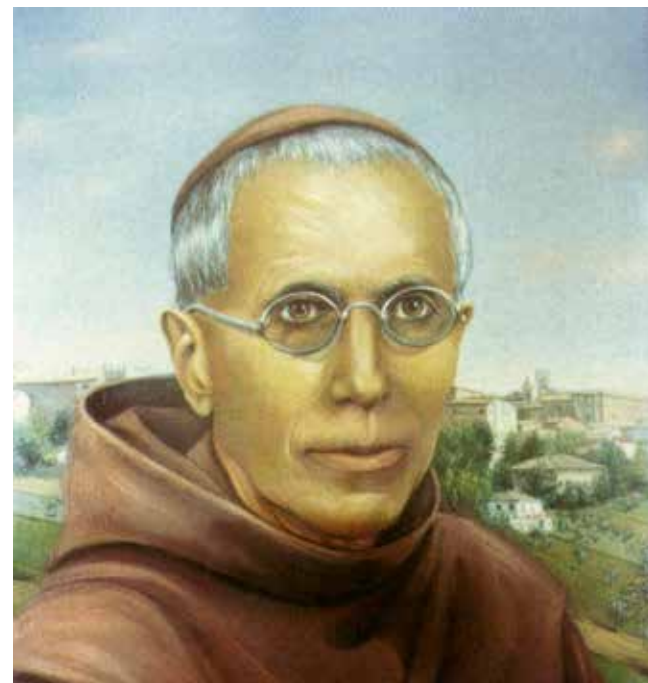
Njihove dnevne dejavnosti so raznolike: v Seulu je tovarna tofuja in delavnica za izdelavo rožnih vencev in verskih podob. V hiši Yangyang se ukvarjajo s pripravo sojine omake in pridelujejo zelenjavo.

Pastorala migrantov

Poleg tega je konferenca EAC zaradi nenehne rasti števila tujih delavcev in večkulturnih družin zelo želela uvesti pastoralo za migrante. Tako od leta 2007 v mestu Jinju na jugu države br. Simon Kim, pastir v cerkvi Chiram, zagotavlja mašo v angleščini za angleško govoreče. Po drugi strani pa br. Martin Vu in br. Thomas Dang iz Vietnama spremljata vietnamsko skupnost v mestu Jinju in v škofiji Masan. Poleg tega bratje prek Zavoda za zaposlovanje in Centra za migrante Masanske škofije podpirajo tudi delavce, ki delajo v nepravilnih razmerah. »Veselimo se vsakič, ko vidimo, da migranti z vero premagujejo težave, ki jih imajo kot tujci,« pravi br. Simon Kim. »Še danes matere in otroci večkulturnih družin težko dobijo ustrezno podporo vlade in družbe. Zato mora vse več ljudi pozornost posvečati resničnosti migrantskih delavcev in večkulturnih družin.

ČASTITLJIVI BOŽJI SLUŽABNIK ALFREDO MORGANTI, »BERTA«, OFM

Leta 2022 je sveti oče Frančišek v avdienco sprejel kardinala Marcella Semerara, prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov, med katero je pooblastil kongregacijo, da razglasi odlok o junaških krepostih Božjega služabnika Alfreda Morgantija, »Berta«, duhovnika profesa iz reda manjših bratov, ki se je rodil v Pianellu di Ostra v škofiji Senigallia, 5. junija 1886 in umrl v Sassoferratu 2. oktobra 1969.

ČASTITLJIVI

ALFREDO MORGANTI »BERTA«, OFM

Novi častitljivi Božji služabnik, br. Alfredo Morganti Berta (1886-1969), je bil član Province manjših bratov pokrajine Marke. V svojem dolgem življenju je bil učitelj filozofije in vzgojitelj mladih redovnikov, gvardijan, provincialni minister v letih med 1936 in 1942 in vizitator v različnih italijanskih pokrajinah. Od leta 1946 do 1957 je v Rimu učil na Apostolskem kolegiju sv. Frančiška (St. Francesco a Ripa). Nato je

bil duhovni voditelj v Mednarodni šoli svetega Antona. Vedno je pozorno sledil duhu Vodila. V nenehnem razločevanju Božje volje se je oblikoval v duhu pristne duhovnosti občestva, v velikodušni in polni predanosti svoji ljubljeni frančiškanski družini. Pri vodstvenih in formacijskih nalogah je modro opravljal službo duhovne oskrbe in bratskega varstva tako v odnosu do skupnosti kot do posameznih bratov. Njegovo osebno pot in pot bratskega življenja, svobode in odgovornosti, molitve in apostolata, študija in dela je zaznamoval dar spremljanja, podoban ljubeči in zahtevni 'materi' v duhu zaupanja in domačnosti. V Markah, v Matelici, je preživel zadnjih dvanajst let svojega življenja kot spovednik in duhovni voditelj frančiškanskih študentov. Umrl je 2. oktobra 1969 v bolnišnici v Sassoferratu, obdan z velikim slovesom svetosti. Proces beatifikacije je leta 1978 sprožil br. Antonio Cairoli, OFM, generalni postulator reda.

ČASTITLJIVI BOŽJI SLUŽABNIK, ŠKOF LUIGI SODO

21 . maja 2022 je sveti oče Frančišek v avdienco sprejel kardinala Marcella Semerara, prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov, med katero je kongregacijo pooblastil, da razglasi odlok o junaških krepostih Božjega služabnika Luigija Soda, škofa v Telesu-Cerretu, ki se je rodil v Neaplju 26. maja 1811 in umrl v Cerretu Sannitu 30. julija 1895.

ČASTITLJIVI BOŽJI SLUŽABNIK, ŠKOF LUIGI SODO

Častitljivi Božji služabnik monsinjor Luigi Sodo (1811-1895) je po svojih duhovniškem služenju v znamenitem okrožju Santa Lucia v Neaplju, dvainštirideset let, od leta 1853 do smrti, kot škof vodil škofijo Telesu-Cerreto. V skladu z njegovim škofovskim geslom *Fortiter et suaviter* sta njegovo službo zaznamovala apostolska moč in ljubeča skrb za ljudi. Skrbel je predvsem za izobraževanje duhovnikov, reorganiziral je semenišče, župnije in opravil več pastoralnih obiskov. Spodbujal je katekizem in ljudske misijone ter napisal številna pisma in obvestila, da bi vernike spodbudil k

intenzivnejšemu življenju v veri. Živel je revno in bil naklonjen revnim ter jim vedno velikodušno pomagal. Msgr. Sodo je gojil nežno ljubezen do Cerkev, častil je velika papeža, ki sta jo vodila v njegovem času (Pija IX. in Leona XIII.) in jo branil pred napadi v zahtevnem ozračju narodne združitve Italije. Po krivici je bil obtožen hujškanja ljudstva proti državi, zato je izkusil surovost zapora. V procesu je bila dokazana njegova nedolžnost. To moralno trpljenje, tako kot telesno trpljenje, ki ga v njegovem življenju nikoli ni manjkalo, ga je združevalo s Kristusom na križu, katerega pasijon je premišljeval z iskreno ljubeznijo. Človeka, ki so ga že za časa življenja imeli za Božjega človeka, je Bog poklical k sebi 30. julija 1895. Vsi so v njem prepoznali »dobrega pastirja«, sočutnega škofa, ki je z veliko vero in upanjem znal voditi svoje ovce na težkih poteh sveta s preudarnostjo, pravičnostjo, modrostjo, pogumom in ponižnostjo. Proces za njegovo beatifikacijo, ki se je začel leta 1916, je bil leta 2004 zaupan generalnemu postulatorju, br. Luci De Rosa, OFM.

GENERALNI MINISTER: VOJNA JE KLIC K NAŠEMU SPREOBURNJENJU

Od 10. do 16. aprila 2022 je generalni minister, br. Massimo Fusarelli, v spremstvu br. Francesca Pilonija, provinciala Assisija, obiskal Romunijo, Ukrajino in Poljsko. Po tem obisku je o svojem romanju spregovoril na Uradu za komunikacijo reda.

Minister, kje ste začeli svojo pot?

Na cvetno nedeljo sva prispela v Romunijo, v mesto Suceavo, na meji z Ukrajino. Na vstop v državo sva morala počakati do naslednjega dne, zato sva izkoristila priložnost in pozdravila transilvanske brate, obiskala marijansko svetišče in preživela nekaj časa s provincialom in brati. Nato sva končno lahko vstopila v Ukrajino. Pri prečkanju meje med Romunijo in Ukrajino vidiš na obeh straneh enako sliko: na eni strani se begunci – predvsem ženske, otroci in starejši – vračajo v Ukrajino, po drugi strani pa ljudje zapuščajo državo. Med Poljsko in Ukrajino je do prejšnjega tedna to mejo prečkalo od 25 do 30.000 ljudi na dan. To je zelo veliko in odraža eno od posledic vojne: razseljevanje ljudi. Videla sva ljudi, ki so državo zapuščali

le z nekaj kovčki in borno lastnino. Ta žalostni pogled naju je močno ganil. Z nekaterimi sva se imela priložnost tudi pogovarjati. 11. aprila sva se na meji z Ukrajino srečala z drugimi predstavniki tega medverskega romanja, katerega osrednji trenutek je bilo srečanje naslednjega dne.

Udeležba na tem medverskem romanju je bila še en pomemben razlog za vaše potovanje.

Da, tam sem imel priložnost spoznati različne udeležence romanja: anglikanskega nadškofa Canterburyja Emeritusa Rowana Williamsa, grškega pravoslavne nadškofa metropolita carigrskega patriarhata v Angliji, pa tudi ukrajinskega škofa pravoslavne cerkve v Kijevu in še predstavnike islamskega sveta (nekdanjega velikega muftija Bosne), predstavnike judovstva, hindujcev in budistov. Skupaj nas je bilo dvajnost in sodelovali smo v pripravi na srečanje, ki se je odvilo naslednjega dne.

POROČILO O DNEVU PROVINCE

12. aprila zjutraj smo si, razdeljeni v tri manjše skupine, ogledali begunski center in sirotišnico. Mislim, da je bil to najbolj boleč in najtežji del mojega romana. V sirotišnici je bivalo 200 otrok in mladostnikov, od tega jih je okoli 80 osirotelo ali so bili zaradi vojne ločeni od staršev. Nekateri so doživeli telesno nasilje in različne oblike zlorab. Priznam, da sem po odhodu jokal. Prosil sem tudi Gospoda: »Gospod, pomagaj mi, Gospod, pokaži se. Razodeni se, kajti trpljenje otrok je strašno.« Moram pa reči, da sem ob tem trpljenju poleg obupanih najstnikov, ki smo jih videli v drugih begunskih centrih, našel otroke, ki so bili veseli in so praznovali. Pri obiskovanju beguncev vedno najdeš bolečino in upanje, jok in smeh skupaj. Ob tem sem se spomnil na veliko noč, ki je prav to: smrt in življenje.

Popoldne smo imeli medversko srečanje, osrednji dogodek romanja, ki je bilo zelo intenzivno. Gledališče je bilo polno ljudi: to je bil prvi javni dogodek od začetka vojne v Ukrajini, pomemben in lep trenutek druženja.

V pismu svetega očeta, ki je bilo prebrano 12. aprila v Černivcih, je zapisano: »Trpljenje, toliko šibkih in nemočnih ljudi; številni pobiti civilisti in mlade, nedolžne žrtve; obupan beg žensk in otrok ... Vse to nam vzbuja občutek krivde in nas obvezuje, da spregovorimo, da ne ostanemo ravnodušni pred Kajnovim nasiljem in Abelovim krikom, ampak da močno povzdignemo svoj glas, da v Božjem imenu zahtevamo konec takšnih sramotnih dejanj. Med molitvijo ste govorili o sv. Frančišku Asiškem. Kako lahko danes povzdignemo svoj glas?

Papež povzdiguje glas. Veliko govori proti vojni, več kot kateri koli drugi voditelj. Toda za nekatere to ni dovolj, ker bi želeli, da bi se papež opredelil. Povzdigniti glas pa ni le stvar izpostavljanja nevarnosti, gre za obsojanje krivice vojne, za neohranjanje nevtralnosti, za to, da se vojna danes lahko izrodi v jedrski spopad. Nobena vojna ni pravična, tudi če imajo ljudje pravico do samoobrambe. Zato se mi zdi, da povzdignem glas, ko počnem enako kot papež. Tudi jaz sem s tem, ko sem šel tja, hotel bratom in vsem kristjanom povedati, da smo z njimi in do dogajanja nismo ravnodušni.

Ali povzdigniti glas na mednarodni politični ravni pomeni zavzeti jasnejše stališče? Vsekakor. Ali to pomeni, da se vprašam, ali res želim, da bi se ta vojna končala? Ker si veliko ljudi v Ukrajini zastavlja to vprašanje. Ali pa ta situacija nekaterim ustreza? Tu načnemo zelo občutljive teme.

Kako so manjši bratje v skupnostih, ki ste jih obiskali, in kako se spopadajo s to situacijo?

Srečal sem se z brati iz različnih skupnosti. V vsakem samostanu sem srečal tudi begunce: ljudi, ki so

pobegnili z vzhoda države. Moram povedati, da so pet dni po mojem potovanju padle bombe na Lvov prav tam, kjer smo ga prečkali. Umrlo je 7 civilistov. Danes torej vemo, da nikjer v Ukrajini ni varno, ker lahko vojna nenadoma prizadene vsakogar.

Na zahodu države sem imel najpomembnejše srečanje z ljudmi naših cerkva in s krajevnimi administratorji. Videl sem veliko solidarnosti in sodelovanja, kar mi je v srce vlilo veliko upanja.

Do danes nihče od naših bratov ni bil ranjen, prav tako so celi vsi samostani. Bratje so ob ljudeh: njihov poklic je, da resnično živijo. Pravzaprav sem med svojim obiskom videl tudi prizadete brate, njihovo napestost, strah. Tudi oni imajo družine in ljubljene, ki so med bombardiranjem v nevarnosti. Tako kot vsi drugi so negotovi, zato tudi oni potrebujejo podporo. Mojega obiska so bili veseli, ker so se lažje otresli občutka zatiranja, zaprtosti. Od bratov reda prejemajo veliko materialne solidarnosti in bližine po telefonu, po elektronski pošti. Ob tem se počutijo del večje družine, kar je zelo pomembno.

Kaj potrebujejo ljudje, ki ste jih srečali?

Hvala Bogu za enkrat bratje prejemajo vse, kar potrebujejo za ljudi. Čeprav prihaja veliko pomoči iz mnogih delov sveta, bo denar, ki se zbira, koristen po koncu vojne. Vse bo treba obnoviti in pomagati ljudem, da se vrnejo v svoje domove. Veliko ljudi v Evropi, v Italiji, Nemčiji in na Poljskem, velikodušno pomaga. Videl sem cela skladišča hrane, zdravil in pripomočkov za starejše, bolne in otroke.

Kaj bi po tem romanju želeli sporočiti bratom in vsemu svetu?

Sporočil bi tisto, kar je dejal že papež: ne bodimo ravnodušni. Ljudje se na vojno navadimo. Menimo, da je taka vojna rana za vse. Čeprav je nekdo napadalec in je nekdo drugi napaden, vemo, da v sebi nosimo seme nasilja, ki lahko vsak trenutek eksplodira. Zato moramo biti zelo previdni. Želimo mir; ne podžigajmo te vojne. Biti za ali proti nekomu ni bila naša poklicanost, zlasti nas bratov in kristjanov. In delamo za spravo, mir. Ljudem moramo pomagati, da si bodo zacelili rane te vojne.

Kaj danes pomeni govoriti o miru?

Vojna je prinesla globoke spremembe: Evropa in svet nista več to, kar sta bila pred njo, ko smo živeli v utvari, v nekakšnem umetnem miru. Danes vidimo, da je mir zelo krhek in da se moramo bolj zavezati njegovemu varovanju in spodbujanju. Kot vernik, kot kristjan bi rekel: kaj želi Božja previdnost, da spoznamo iz te vojne? Zame je to velik klic k spreobrnjenju, velik klic k ponovnemu odkritju vere in globokemu razumevanju bistva življenja. S prošnjo naj se posvetimo Devici Mariji, menim, da je papež hotel nakazati prav to. Vojna je klic k našemu spreobrnjenju. To spoznanje sem na romanju globoko začutil.

Bratje so me povabili, naj obiščem še vzhodni del Ukrajine, zato bom to romanje kmalu nadaljeval.

Na dan, ko smo v Slovenski frančiškanski provinci svetega Križa praznovali god sv. Feliksa Kantališkega, smo se manjši bratje z vseh koncev Slovenije (tudi Amerike) zbrali pod milostno podobo brezjanske Matere Božje. Po toplem sprejemu in srečanju z brati smo v cerkvi začeli z bogoslužjem ob dnevu province.

Pred najsvetejšim smo zapeli uvodno pesem, nakar nas je z nagovorom pozdravil rektor svetišča p. Robert Bahčič. Pokazal je na pomen Marije Pomagaj za Slovence, h kateri se zatekamo že mnogo generacij, tako, da je postala res naša. Za njim nas je provincial p. Marjan Čuden v nagovoru pozdravil in izrazil veselje nad tem, da smo se zbrali. Obenem je spomnil, na našega p. Polikarpa, ki bo kmalu praznoval častitljivo obletnico romanja tu na zemlji. Njemu na čast smo se zbrali v tem frančiškanskem svetišču in se ga pri izbiri besedil za molitveno uro tudi posebej spominjali. Nekatere izmed njegovih misli iz pridig in drugih nagovorov smo vključili v bogoslužje.

O Brezjah je p. Polikarp leta 1993 v spominsko knjigo gostov zapisal: "Brezje, ta lepi kraj pod Triglavom, naj vedno močneje razliva in podarja mir dušam in upanje srcem, ki z vero in hrepenenjem prihajajo k Mariji Pomagaj. Frančiškovi bratje pa naj v ponižni ljubezni uresničujejo Jezusovo naročilo o služenju vsem." je p. provincial med drugim navedel.

Po berilu in evangeliju je sledila homilija, v kateri nas je p. Marjan Čuden spodbudil ne samo k priprošnji k Devici Mariji, ampak tudi k njenemu posnemanju. Zgodba o kapucinskem bratu Ignaciju Larangagi, ki jo je povedal, govori, da je nekoč vprašal Jezusa: "Našel si način, da si ostal med nami v podobi kruha, zakaj nisi našel načina, da bi pripeljal in pustil na zemlji tudi Marijo? Nisem je pripeljal, ker jo želim po-

novno gledati v tebi." Zgled nas vabi, naj v svojem življenju stopimo na Marijino pot predanosti in vere. V molitvah smo tudi prosili za nove duhovne poklice, ki so naša prihodnost. Naposled je gospod nadškof Stanislav Zore bratom podelil Božji blagoslov, čimer smo tudi sklenili molitveno uro.

Nismo pozabili niti na svoje sobrate, ki v letošnjem letu obhajajo svoje jubileje. Skupaj smo se povsili v njihovi.

Da bi ohranili spomin na ta dogodek, je sledilo skupinsko fotografranje v cerkvi.

Tokrat nas je v cerkvi veliko bratov prvič občudovalo relikvije blagega očeta svetega Frančiška. Rektor svetišča nam je ob tem razložil simboliko relikviarija, oblikovanega po vzorcu drevesa, na katerem je prikazano celotno svetnikovo romanje po zemlji do končne združitve z Bogom.

Odločili smo se, da bomo z vsem žarom izpolnili Frančiškovo naročilo, v katerem nas spodbuja, naj bodo bratje, kjerkoli so ali pridejo skupaj, domači med seboj. Zato smo se, kar se da hitro, usedli in se podružili ob jedeh z žara. V veselju, da se kot bratje zopet srečamo, smo si izmenjali tekoče novice po naših samostanih, podelili nove šale, nismo pa se mogli izogniti novi temi premestitev in s tem povezanim zbadljivkam.

Kot postulantu mi ostaja v spominu veliko veselje, ki nastopi, ko se bratje zberemo skupaj. Poleg priložnosti za delitev veselja je bila to tudi priložnost za kratko potarnjanje ob skrbeh. Vsekakor je možnost za graditev skupnosti.

*napisala Andraž Gorenc
in Filip Mlinar*

GOSPOD, PUSTI JO ŠE TO LETO (ŠE TRI LETA), POTEM PA ...

Prerok Jona, je po Gospodovem naročilu, Nini-
vljanom določil le 40 dni kot možnost rešitve.
Dobro so jih izkoristili. »Verovali so Bogu, okli-
cali post in se oblekli v raševino, od največjega do naj-
manjšega« (prim. Jona 3). Nam vodstvo Reda daje tri
leta, da izpeljemo obnovo province ali pa se pripravi-
mo na sedmino. Izbira je naša. Tega se mora zavedeti
provincialno vodstvo kot tudi sleherni član province.
Gre zato, da pokažemo, da imamo provinco radi ali pa
nam je vseeno, če izginemo z slovenske zemlje. (Cer-
kev je bila že večkrat tik pred brodolom, a potonila
še ni!). Tudi provinca je bila večkrat v nevarnosti; me-
njavale so se njene meje in imena, bila je v porastu in
upadanju. Iz tega sledi, da upanje je, da jo tudi zdaj
»pogube otmemo«. Sedanja kriza je »priložnost za
milost obnove« (gen. min.)

V teh letih je pred nami nekaj jubilejev. 800-le-
tnica potrjenega vodila, 800-letnica Frančiškovih ran,
800-letnica Hvalnice stvarstva in zaključek jubilejev
800-letnica smrti našega ustanovitelja. Želeti je, da bi
bile te častitljive obletnice nam v spodbudo za obno-
vo, ne pa za neko zunanost in dodatno raztresenost.
Pred obnovo stavb imejmo pred očmi nujno obnovo
redovnega življenja kot posamezniki in vsa skupnost,
od najstarejših do najmlajših. Ponovno preberimo te-
meljni dokument o prenovi redovnega življenja Per-
fectae caritatis.

Provinca ima dolgo zgodovino, a stara ni zaradi
tega, stara je zaradi starosti njenih članov. Zgodi se,
da je kakšna možnost zamujena. To je znano tudi
iz Sv. pisma, ker Izraelci niso »spoznali čas božjega
obiskanja«. In Jezus je v bridki uri napovedal: »Zapu-
ščena vam bo vaša hiša« (Mt 23,38). Zapuščeni vam
bodo vaši razkošni samostani, ker tako radi bežimo
iz njih in kapele so pogosto prazne. Vse to pa ni brez
posledic. Ko je Rimljan Tit gledal goreči Jeruzalem s
templjem, je povedal (ne vem, po kakšnem navdihu):
»Nad tem ljudstvom je bila tako očitna kazen božja,
da bi bil zločin, če bi mu izkazal milost« (Jezus v svo-
jem času, str. 480).

Obnova zahteva resnost, voljo in razum in pred-
vsem božjo pomoč. »Ljubezen do Boga dokazujemo,
če sprejemamo njegove opomine, če spolnjujemo
njegove zapovedi in če zaupamo v njegove obljube«
(sv. Hilarij). Zgovoren opomin je zmanjšanje števila
bratov. Kot opomin moramo vzeti tudi »priporoči-
lo« samega generalnega ministra. »Spolnjuh zapove-
di in boš živel!« Tudi 800 let staro vodilo, še ni bilo
preklicano. In če bomo to spolnjevali, potem lahko
zaupamo v njegove obljube, »da nam ne bo nikoli
manjkalo bratov«.

Gre za odgovornost, gre za premislek po provinci-
alnem kapitlju in našem poslanstvu v Cerkvu in druž-
bi. To bo lažje, če odložimo telefone in premislimo,

kaj lahko ponudimo Cerkvu in družbi. Ko je A. Solži-
ninin spoznal krizo ruske družbe, je pisal voditeljem:
»Jaz sam ne vidim danes nobene druge žive sile poleg
krščanske, ki bi lahko prevzela duhovno ozdravljenje
Rusije.« Ta izjava nas sili, da se vprašamo: Kje je sila, da
bi ozdravila našo provinco? »Če se sol spridi, s čim se
bo solila« (Mt 5,13).

Obnova province, da restavriramo redovništvo,
odstranimo prah in vse, kar zatemnjuje prozornost
posvečenega življenja: z veseljem se udeležiti duhov-
nih vaj (dobro in načrtno pripravljenih in duhovnih
obnov!). Pokažimo veselje in ljubezen do molitve do
osebne in skupne (naj ne bo nujno zlo ali tlaka, ki jo
z nevoljo opravljamo). Ne krajšamo časa za premi-
šljevanje. Radi bodimo z brati, ki se zberejo k skupni
molitvi. Tudi naša drža in obleka veliko pove. Z
dobro voljo podprimo vse dobre predloge in jih radi
sprejmimo. Spoštujmo naš simbol – redovno oble-
ko, ki več pove, kot beseda (simbol za zdravnika je
bela halja). (Kandidata težko čakata dan, ko bosta
prvič oblekla habit, nekaterim je pa postal odveč.)
Odložimo telefon, da nam ne bodo dnevne novice
uničile vse zbranosti in nam zakrnel spomin. Urmo
svoj spomin in se izognimo »mladostniški demen-
ci«. »Tehnologija je katastrofa za človekov spomin
...« (Christos Nikolouy.) Redovnik je redovnik tudi
v času počitnic!

Če bo obnova uspela, se bo to poznalo tudi v na-
šem apostolatu in pastoralu vseh vrst. Posebej vidno bi
bilo, če bi se odmaknili od interneta in avtomobila in
se podali med župljane na teren. Jezus je »pošiljal po
dva in dva, kamor je hotel sam priti«. Na to smo kar
pozabili. Nekaj krivde ima za to tudi epidemija. Živa
pastorala! Slovenija je »misijonska dežela«. Izrednega
pomena je skrbno pripravljeno bogoslužje (ne izume-
tničeno!), čim manj ploskanja, fotografiranja, snema-
nja, pač pa veliko petja s predhodnimi vajami. Imej-
mo skrb in hvaležnost, da lahko vsak dan mašujemo.
»Duhovne spremembe je mogoče pričakovati samo
iz liturgije. Liturgija ni naša last, ampak dejanje Cer-
kve. Cerkev ugaša v dušah in razpada v skupnostih.
V ravnanju z liturgijo se odloča usoda vere in Cerkev.
Redovniško in duhovniško poslanstvo je in ostane
življenje v navzočnosti Boga, ohranjati svet odprt za
Boga« (Benedikt XVI.).

Mislino na ure resnice: »Prišel bo dan Gospodov,
ko bo vsa nezvestoba maščevana« (S. Cajnkar: Misli o
svetopisemskih knjigah, str. 95).

Ali bo čez tri leta Gospod našel na smokvi – pro-
vinci Svetega Križa - vreden sad prenoze?

Vič, razmišljanje po provincialnem kapitlju 2022
P. Zdravko Jakop

Samostanska duhovna obnova za maj 2022

10 NAČINOV, KAKO NAJ LJUBIMO V SKLADU Z BOŽJIM SRCEM

Med sinodalnim dogajanjem Cerkve in reda se učimo poslušati, pogovarjati, graditi občestvo in spolnjevati odgovorno svoje poslanstvo.

Tokrat imamo za majsko samostansko obnovo 10 načinov, kako naj to živimo s pomočjo Božje besede.

Vsako sporočilo Božje besede ima lahko odmev v osebnem premišljevanju, pa tudi skupaj v bratstvu. Beseda nas vabi k poti navznoter, vase, v srce, da bi mogli potem iti prenovljeni in še bolj božji k bratom in drugim, s Frančiškovo duhovno dediščino.

- 1) Poslušati, ne da bi drugega prekinili**
Kdor vrača besedo, preden sliši, je to bedaštvo, v sramoto mu je. (Prg 18,13)
- 2) Govoriti, ne da bi obtoževali**
Zavedajte se, moji ljubi bratje, da mora biti vsak človek hiter za poslušanje, počasen za govorjenje, počasen za jezo. (Jak 1,19)
- 3) Dajati, ne da bi bili stiskači**
Ves dan se predaja svojemu nagnjenju, pravični pa daje in ne stiska. (Prg 21,26)
- 4) Živeti lepe trenutke brez pritoževanja**
Vse delajte brez godrnjanja in preračunljivosti. (Flp 2,14)
- 5) Neprestano moliti**
Zato tudi mi vse od dne, ko smo slišali o tem, ne nemo moliti in prositi za vas... (Kol 1,9)
- 6) Odgovarjati brez prigovarjanja**
Boljši je zalogaj suhega kruha v miru kakor hiša, polna mesa, v prepiru. (Prg 17,1)
- 7) Verovati, ne da bi dvomili**
Ljubezen Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane. (1 Ko 13,7)
- 8) Odpuščati, ne da bi za to zahtevali plačilo**
Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. (Kol 3,13)
- 9) Obljubiti in ne pozabiti na obljubo**
Pričakovanje, ki se oddaljuje, stiska srce, upanje, ki prihaja, pa je drevo življenja. (Prg 13,12)
- 10) Dajati, ne da bi pričakovali povračilo**
Ljubezen ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. (1 Ko 13,5)

pripravil p. Pepi L., ofm

ZAPISNIK SEJE JKP OFM

Prvna seja Južnoslovanske konference provincialov OFM v novi sestavi je bila v frančiškanskem samostanu na Trsteniku v Splitu, v sredo, 25. maja 2022. Na seji so bili prisotni provinciali: fra Marko Mrše (Split), predsednik; fra Tomislav Šanko (Zadar), fra Zdravko Dadić (Sarajevo); fra Milan Krišto (Zagreb); p. Marjan Čuden (Ljubljana); vikar province fra Miro Šego (Mostar), ter tajnik konference p. Robert Bahčič. Seja se je začela z molitvijo.

Tajnik Konference p. Robert Bahčič je prebral zapisnik prejšnje seje ki je bila 28. januarja 2022 v Zagrebu. Zapisnik je bil z nekaj pripombami enoglasno sprejet.

Predsednik Konference fra Marko Mrše je poročal o srečanju predsednikov konferenc z generalnim definitorijem. Srečanje je bilo na generalni kuriji v Rimu od 17. do 20. maja 2022. Na srečanju so se dogovorili, da bo naslednji sestanek UFME v Međugorju od 27. februarja do 3. marca 2023. Na srečanju so govorili o kapitlju pod rogoznicami, ki bo leta 2025, o zaščiti mladostnikov in ranljivih odraslih, o predlogu novega načina financiranja generalne kurije in o prestrukturiranju konferenc in provinc.

Na predlog predsednika JKP OFM fra Marka Mrše, so člani z glasovanjem sprejeli novo ime konference in nov logotip. Odslej se konferenca imenuje: Južnoslovanska konferenca provincialov reda manjših bratov.

Sprejeto je bilo prenovljeno besedilo statuta JKP OFM. Gre zgolj za jezikovne popravke. Popravljeni statut konference je bil enoglasno sprejet. V skladu z jezikovnimi popravki statuta konference bodo popravljeni tudi pravilniki medprovincijskih odborov.

Na tej seji so potekale volitve za naslednje službe v JKP OFM:

- p. Marjan Čuden (Ljubljana), podpredsednik konference;
- fra Tomislav Šanko (Zadar), predsednik odbora za duhovne poklice;
- fra Zdravko Dadić (Sarajevo), predsednik odbora za misijone in evangelizacijo;
- fra Jozo Grbeš (Mostar), predsednik odbora za formacijo in študije;
- fra Milan Krišto (Zagreb), predsednik odbora za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva;
- p. Robert Bahčič (Ljubljana), tajnik konference.

Provincial fra Tomislav Šanko je obvestil o poteku reorganizacije province svetega Hieronima – Zadar. Po sestanku definitorijev zagrebške in zadrške province, sledi naslednji korak – to je ukinitve omenjene province in ustanovitev odvisne kustodije.

Predsednik je obvestil o programu letošnje priprave za slovesne zaobljube, ki bo potekal v Hercegovski provinci.

Naslednja seja konference JKP OFM bo potekala v času srečanja Severnoslovanske (SLAN) in Južnoslovanske (SLAS) konference, na Poljskem na Kalvariji Zebrzydowski od 24. do 27. oktobra 2022.

zapisnikar
p. Robert Bahčič, tajnik konference

AUSTRALIJA

Dragi bratje, kdor je imel kdaj kaj opraviti v Melbourneu, je gotovo srečal tudi Francko Anžin. Danes je v domu za starejše praznovala 100. rojstni dan in je zelo vesela, da je zdrava (kot pravi sama)...

p. David Šrunf

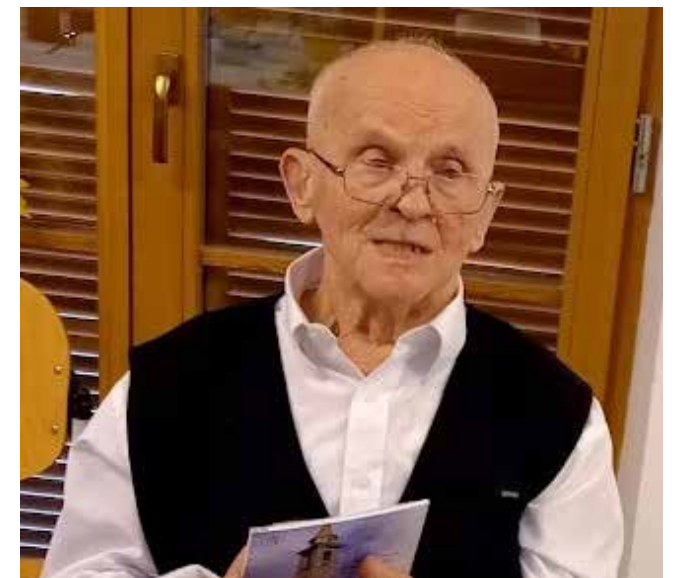

P. ANDREJ VOVK SPREJET V DOM

P. ANDREJ VOVK je bil torek, 31. maja 2022 spejet v duhovniški dom Mane nobiscum v Ljubljani. Stanje njegove demence se je tako poslabšalo, da nismo mogli več ustrezno poskrbeti zanj. Tako se nam je porušil načrt, da bi v nedeljo, 12. junija skupaj praznovali njegov rojstni dan in da bi se lahko poslovili od njega. Vodstvo doma nam tudi odsvetuje, da bi ga za to priložnost šli iskati v Ljubljano. Tistim, ki bi se želeli posloviti od njega, svetujem, da mu napišete kratko pismo, morda priložite svojo fotografijo in mu bom to odnesel v Ljubljano. Tako bo to imel pri sebi kot nekaj trajnega in kolikor ga poznam, bo to velikokrat vzel v roke in prebiral...

Ob tej priložnosti, bi se rad iz srca zahvalil vsem, ki ste kakorkoli skrbeli zanj in ga podpirali. Bog vam povrne.

p. Marjan Čuk
(Zapis na FaceBook strani Sv. Ana frančiškani Koper)

POZDRAV IN TUDI NEKAJ NOVIC IZ KAMNIKA

Ker se letos iz Kamnika v Poročilih še nismo nič oglasili, pošiljamo tokrat najprej bratski pozdrav in pa tudi nekaj zapisov o našem utripu življenja in delovanja.

FRANČIŠKOV SVETNI RED (OFS): Sestre in bratje krajevnega bratstva OFS se srečujejo vsak mesec. V sredo, 19. januarja 2022, so izvolili novo vodstvo: Primož Hodak - predsednik, Marta Hribovšek - podpredsednica, Dunja Spruk - tajnica, Anka Matoic - blagajničarka, Mojca Sušnik - odgovorna za vzgojo. Novemu vodstvu čestitamo in želimo, da nosi karizmo sv. Frančiška v svet. Mir in dobro!

MINISTRANTSKE VRSTE smo v letošnjem letu 2022 okrepili in lepo je videti mlade strežnike pri obhajanju svete daritve. Ministrantske vaje so ob nedeljah od 9.40 do 10.15. Tako so lahko skupaj tisti, ki so ministrirali pri sv. maši ob 8.30 in tisti, ki se pripravljajo na sv. mašo ob 10.30 in oboji imajo vsaj kratko vajo še 15 minut pred začetkom vsake sv. maše. Hvala za pripravljenost služenja in hvala staršem za vzpodbujanje. Ministrantskih vaj seveda ni v času šolskih počitnic, smo jih pa vzbudili, naj se potrudijo, da bodo ob nedeljah in praznikih ob oltarju, njihovi bratci in sestre ter starši pa z občestvom v cerkvi.

MINISTRANTSKO POČITNIKOVANJE 2022 V STRUNJANU smo ujeli čisto za konec počitnic in sicer od 28. avgusta pa do 3. septembra 2022.

DRUŽINSKA KATEHEZA KAMNIK (DKK) ima svoja srečanja med šolskim letom ob ponedeljkih od 17.30 do 18.30. Osemnajst zavzetih vernih družin se najprej zbere v cerkvi k molitvi in pesmi ter obnovi nedeljske Božje besede. Vedno druga družina pripravi vprašanja. Nato se razdelijo po skupinah: predšolski otroci, 1. triada, 2. triada, 3. triada in starši posebej. Dobro, da ima samostan veliko prostora! Vsaka skupina ima svojo tematiko in voditelja, kateheta ali katehista. Vsako tretjo nedeljo DKK sodeluje pri sv. maši ob 10.30 dopoldne. DKK z veliko predanostjo vodijo Špela in Blaž Komac ter Metka Štrumbelj.

FRANČIŠKOVI MLADI PRIJATELJI (FMP) imajo srečanja ob petkih od 19.30 naprej. To je prijetna in zavzeta skupina srednješolcev, ki jih vera navdušuje za sodelovanje pri liturgiji in za poslanstvo animatorjev oratorija. Posebno mesto sposobne organizatorke ima maturantka (2022) Lucija Baša.

BIBLIČNO-LITURGIČNA SKUPINA se srečuje s patrom Francijem Seničarjem vsak drugi ponedeljek

po večerni sveti maši. Navdušuje jih Božja beseda in lepota bogoslužja, pri katerem mnogi aktivno sodelujejo.

PEVSKI ZBORI:

MEŠANI PEVSKI ZBOR SV. JAKOBA, poje pri sv. maši ob nedeljah ob 8.30.

ANDREJIN ZBOR, poje pri sv. maši ob 10.30 prvo in peto nedeljo v mesecu.

SILVAN BAŠA IN DRUŽINA, poje ob 10.30 drugo in **četrto nedeljo v mesecu**.

DRUŽINA MALEŽIČ, DKK, med **šolskim** letom tretjo nedeljo v mesecu ob 10.30.

Hvaležni smo vsem, ki v naši cerkvi z glasbo in petjem lepšajo bogoslužja: zborovodju Janezu Klobčarju, organistom Majdi Peterlin, Andreji Pogačar Špenko in družini, Katarini Pezdirc, Silvanu Baši in njegovemu družinskemu orkestru in zborčku, pevkam in pevcem zbora sv. Jakob, ki prepeva ob nedeljah pri sv. maši ob 8.30 zjutraj; vsem, ki pojejo ob nedeljah pri jutranji maši ob 7. uri in dopoldanski ob 10.30, Andrejinim pevcem, družini Maležič iz DKK, voditeljem ljudskega petja in vsem, ki s svojim glasom - z branjem, molitvijo ali s petjem - služijo Gospodu. Naj bo vse Bogu v čast in nam v veselje!

GOSTJE: MEŠANI PEVSKI ZBOR CANTEMUS je nastopil v naši cerkvi v soboto, 28. maja 2022, po večerni sv. maši s koncertom Marijinih pesmi z naslovom Ave Maria. Zapeli so več pesmi s tem naslovom, a različnih skladateljev. Za popestritev programa so za nekaj pesmi povabili tudi ženski pevski zbor VOX ANNAE iz Tunjic.

ORATORIJ: POLETNI ORATORIJ Kamnik 2022 bo na vrtu našega samostana od ponedeljka, 27. junija, do petka, 1. julija 2022, od 8.15 do 14.00. Slovesen sklep bo s sveto mašo v nedeljo, 3. julija, ob 10.30 dopoldne.

SKAVTI: MAMUTOV STEG KAMNIK 1 ima že vrsto let svoje zatočišče v prostorih, ki jih je zanje zgradil samostan in jim dal v uporabo del vrta, velikokrat pa jim odstopi kar ves samostanski vrt. Pater Ciril in kamniški župnik g. Luka Demšar skrbita za duhovne dogodke, blagoslove, skavtske obljube, sv. maše. Steg ima v juniju 2022 lepo skupnost: 104 skavte, ki so razdeljeni po starostnih skupinah:

- BOBRI IN BOBROVKE (1. in 2. razred);
- VOLČIČI IN VOLKULJICE (3. do 5. razred);
- IZVIDNIKI IN VODNICE (od 6. r. OŠ do 1. I. SŠ);
- POPOTNIKI IN POPOTNICE.
- STEGOVODJA (voditelj stega) je Rok Puhar.

ZBIRANJE STAREGA PAPIRJA in revij: Kamniški skavti postavijo na parkirišču nekajkrat na leto kontejner (zaboju) za zbiranje starega papirja, da si tudi na ta način zaslužijo nekaj evrov za svoje delovanje.

POSEBNI DOGODKI

Od začetka leta: TRIKRALJEVSKA AKCIJA - KOLEDNIKI so obiskovali domove od 2. do 6. januarja 2022, da bilo NAŠE VESELJE ZA SREČO DRUGIH. Koledniki prinašajo veselo oznanilo, da je Bog postal človek, oživljajo naš star slovenski običaj, pri katerem se ta plemeniti obred obnavlja in vse usmerja v Betlehem k Luči. V nedeljo, 2. januarja, so ob sklepu vsake svete maše zapeli koledniško pesem in nato ob izhodu iz cerkve prosili za darove za misijone.

SPOMINSKA SVETA MAŠA za pokojne profesorje, dijake ter uslužbence gimnazije in srednje šole Rudolfa Maistra Kamnik je bila v naši cerkvi v četrtek, 31. marca 2022, ob 19. uri. Somaševanje je vodil prelat Andrej Svete, maturant kamniške gimnazije leta 1964. Bivši dijaki gimnazije so ustanovili organizacijski odbor, ki bo nadaljeval poslanstvo pokojne prof. Tine Romšak v pripravi te vsakoletne spominske

sv. maše. Župan g. Matej Slapar je namenil dar za sv. mašo, člani odbora pa so: prof. dr. Marko Vrabec, mag. Jorg Petrovič, mag. Matej Humar.

TEDEN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE od 1. do 8. maja 2022. Letošnje geslo »*Pojdi in popravi mojo Cerkev*« je klic, ki ga je v sebi začutil sv. Frančišek Asiški, ko je molil v napol porušeni cerkvi sv. Damijana v Assisiju. Frančišek je najprej mislil na zgradbo, a ni ostal samo na površju, spoznal je, da ga Gospod kliče v poslanstvo, da »obnovi« Cerkev, ki je bila v krizi in je potrebovala vrnitev k evangeliju. Posebno vlogo pri delu za poklice ima družina, pa tudi kateheti, katehistinje ter vzgojitelji. Teden molitve želi v nas prebuditi zavest, da smo vsi odgovorni, da vsak na svoj način lahko prispeva svoj delež, da bo število duhovnih poklicev rastlo – duhovnikov, bogoslovcev, redovnic, redovnikov ter laičkih misijonarjev in misijonark. Radi in veliko molimo v ta namen.

VRTNICE: Zadnji dan maja zamenja v našem glavnem oltarju Marijino sliko podoba Srca Jezusovega. Tako je v mesecu maju in juniju zavetnik sv. Jakob Starejši na glavnem oltarju nekako zakrit, najprej z Jezusovo materjo, v juniju pa da prostor svojemu Učitelju in Gospodu.

DOGAJANJE V NOVI DVORANI FRANČIŠKANSKEGA SAMOSTANA

V letu 2021 je bila v glavnem končana in opremljena nova dvorana, ki sedaj služi verskemu, kulturnemu in socialnemu poslanstvu. Samostan pripravlja tudi skupaj z **DRUŠTVOM SV. JAKOBA KAMNIK** razna predavanja, kulturne nastope, pogovore. V dvorani, ki ima odlično akustiko ter sodobno avdio in video projekcijsko opremo, imajo svoja srečanja **člani DRUŽINSKE KATEHEZE KAMNIK, FRANČIŠKOVI MLADI PRIJATELJI, SKAVTI** ter razne skupine, ki dvorano najamejo za slavlja ali dogodke.

PLEČNIKOVO LETO 2022

V letu 2022 obeležujemo 150. obletnico rojstva arhitekta Jožeta Plečnika (rojen v Ljubljani, 23. januarja 1872 – umrl v Ljubljani, 7. januarja 1957) **in 65 let od njegove smrti.** S svojim obširnim opusom je pomembno zaznamoval arhitekturno krajino celotne Slovenije in deloma tudi Evrope. Zaradi svojega edinstvenega in celostnega pristopa k oblikovanju stavb in prostorov je postal tudi pomemben vzor in navdih za sodobno arhitekturno produkcijo po vsem svetu. V kratkem obdobju med obema svetovnima vojnima je mojster Plečnik preoblikoval Ljubljano iz obrobne mesta v simbolno narodno prestolnico. V procesu preureditve mesta je upošteval naravne, arhitekturne, zgodovinske in nesnovne kvalitete prostora in jih z večjimi in manjšimi popravki poudaril in povezal v niz javnih prostorov (trgi, parki, ulice, sprehajališča, mostovi) in javnih objektov (knjižnica, cerkvi, tržnice, posloilni kompleks).

V naši cerkvi v Kamniku smo ponosni na njegov Božji grob, ki ga je zasnoval leta 1952. Tudi bližnje Stranje so lahko ponosne na njegovo delo.

DRUŠTVO SV. JAKOBA KAMNIK je v počastitev spomina na arhitekta Plečnika ter ob Prešernovem dnevu kulture pripravilo v petek, 11. februarja 2022, v dvorani Frančiškanskega samostana v Kamniku **predavanje arhitektke Saše Lavrinc z naslovom: Arhitektka Majda Nežima, Plečnikova učenka iz Kamnika.**

V petek, 18. marca 2022, je imel predavanje **g. Bogomil Brvar: Znameniti Kamničan misijonar Franc Pirc (Godič 1785 – Ljubljana 1880).** Misijonar Pirc je po vrnitvi z misijona pri Baragi med Indijanci preživel nekaj časa v kamniškem frančiškanskem samostanu.

V četrtek, 24. marca 2022, smo v naši dvorani ob 19. uri gostili **ministrico za Slovence v zamejstvu in po svetu, dr. Heleno Jaklitsch.** Pogovor o preteklosti in sedanjosti ter o utripu življenja Slovencev v zamejstvu, v nekdanji Jugoslaviji in po svetu je usmerjal novinar Radia Ognjišče, g. Tone Gorjup.

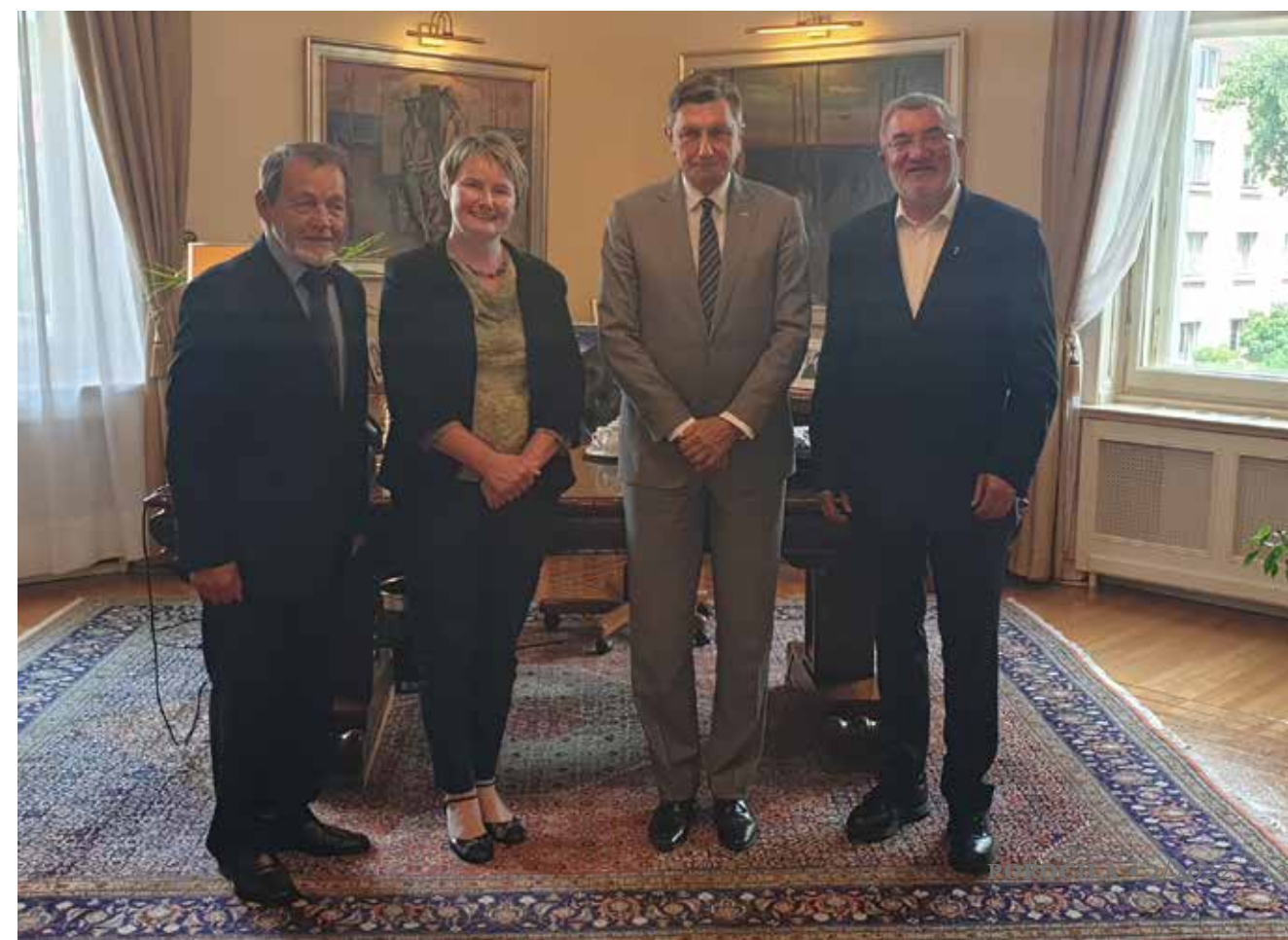
Predavanje o problemih pitne vode (dr. Blaž Komac, dr. Rajko Slapnik, g. Vido Kregar) smo gostili v petek, 22. aprila 2022.

V petek, 6. maja 2022, je **akademik dr. Milčec Komelj s sodelavci SAZU predstavil knjigo o kamniškem rojaku, akademiku dr. Emiljanu Cevcu.**

V petek, 3. junija, je **o sinodalni poti 2022** zanimivo spregovoril in pogovor izval **prof. Jože Faganel.**

ŠE NEKAJ ZANIMIVOSTI

RELIKVIJE SV. PRIMOŽA IN FELICIJANA: 9. junija godujeta sveti Primož in sv. Felician. Njune relikvije imamo iz časov turških vpadov v naši cerkvi, kamor so jih okrog leta 1471 prinesli na varno za mestno obzidje iz cerkve sv. Primoža in Felicijana nad Kamnikom. Leta 1597 se je tedanji kamniški župnik

obrnili na patriarha v Ogleju in ga prosili, naj dovoli, da se svetinje zopet prenesejo v cerkev sv. Primoža in Felicijana. Vsa stvar se je zavlekla do leta 1628. Šele takrat je patriarhov odposlanec razsodil, da se polovico relikvij vrne v njima posvečeno cerkev, kjer so prvotno bile, polovico pa jih ostane v frančiškanski cerkvi v Kamniku. Te so shranjene v pozlačenem sarkofagu pod glavno oltarno mizo.

SVETO REŠNJE TELO IN KRI: Po večerni sveti maši je TELOVSKA PROCESIJA s štirimi oltarji na samostanskem vrtu.

KAMNIK ima kot starodavno mesto VSE VEČ TURISTOV in tako tudi naša cerkev, Plečnikova kapela Božjega groba in naša zgodovinska knjižnica p. Donata Valvasorja vse več obiskovalcev. Tako je bilo že v maju in veliko je napovedanih v juniju. Obi-

skala sta nas novinar iz Južne Tirolske in novinar James March, ki dela za BBC, revijo National Geographic, Lonely Planet in objavlja v raznih časopisih. Zgledno sodelujemo z Zavodom za turizem in šport Kamnik in smo skupaj z njimi ustanovili novo ponudbo Mistični Kamnik. Več lahko najdete na naslovu: <https://gokamnik.com/misticni-kamnik/>

Tudi ta »turistična« srečanja so nam podarjena priložnost za posredovanje veselega evangelijskega in Frančiškovega sporočila odrešenja, miru in veselja.

Bratski pozdrav iz Kamnika vsakemu in vsem, ki se bo / boste ustavili pri tem branju. Bog živi!

*p. Ciril A. Božič,
p. Franci Seničar
in naši sodelavci*

NOVICE IZ NOVEGA MESTA

Od Velike noči do današnjega slovesnega praznika Rešnjega Telesa in Krvi, ko pišem te vrstice, se je na okljuku Krke, hvala Bogu, veliko zgodilo. Zakaj še posebej hvala Bogu? Zato, ker smo bili, kot vemo, dve leti zelo omejeni.

Kot lahko vidite na sliki, je zaključeno veliko delo, ki je trajalo skoraj pol leta: sondiranje starodavnih sten samostana in priprava konzervatorskega načrta, ki je doživel svojo izdajo in podpis. Atelje Restauro, Andrej Šebalj, s. p., je strokovno, skrbno in temeljito naredil načrt, ki odpira pot nadaljnim delom. Arhitektka bo načrt prenove uredila glede na konzervatorski načrt, potem pa steče postopek pridobitve gradbenega dovoljenja. Upamo na pričetek del morda že letos jeseni ali pa vsaj drugo leto spomladi. Tudi po naših treh podružnicah se nadaljujejo razne obnove, prenove in restavracije. Zadnje so bile pred več desetletji.

Pastoralni utrip župnije od Velike noči do danes je bil precej dinamičen. Na Cvetno nedeljo smo blagoslovili zelenje na trgu pred cerkvijo in imeli na Veliko noč po ulicah našega mesta slovesno procesijo z Mestno pihalno godbo. Župljani so bili hvaležni za vse blagoslove velikonočnih jedil po podružnicah in v kloštru. Na soboto pred Cvetno nedeljo je bilo ponovno srečanje za bolne in ostarele, ki je pred tem dve leti

odpadlo; žal so zaprt dostop do cerkve in epidemične razmere obisk razpolovili. V tednu po Veliki noči in pred državnoborskiimi volitvami je minister za digitalizacijo dr. Mark Boris Andrižanič organiziral dobrodelni koncert za Ukrajino s trobili orkestra iz Ukrajine in našim mladinskim zborom. Koncerta se je udeležilo lepo število ljudi, ki so zbrali 1.200 €. Bogu hvala in dobrim ljudem. Denarna sredstva so šla preko škofijske Karitas za begunske družine, ki živijo na območju novomeške škofije.

Mesec majnik s šmarnicami je k pobožnosti zbiral predvsem otroke po naših podružnicah in nekaj tudi v kloštru. Najbolj so bili pridni otroci v Gotni vasi in na Velikem Slatniku. Za nagrado je bil organiziran šmarnični izlet z vlakom v Belo krajino v Metliko in Rosalnice k Trem faram.

Letos smo tri novomeške župnije, Šmihel, stolnica in kloster, organizirale že ped dvema letoma načrtovano medžupnijsko prvomajsko romanje na Bavarsko. Uspelo nam ga je izpeljati; ne sicer s tremi avtobusi, ki so bili polni pred tremi leti, ampak samo z enim. Romanj je bilo zanimivo, videli smo tri prelepe gradove kralja Ludvika Bavarskega in krasne bavorske cerkve ter bili skupaj pri treh svetih mašah. Svoje romanje so imeli tudi fantje in možje, ki so šli v Pivko na ogled

Vojaškega muzeja ter obiskali kleti v Sežani. Dekleta in žene pa so poromale na Trsat in na otok Košljun pri Punatu. Prvo romanje je vodil p. Krizostom in drugo p. Tomaž.

Bogu smo bili hvaležni tudi za 23 zakonskih parov, ki so se letos odločili obhajati zakonski jubilej. Pri sveti maši ob 11.30, ko je prepeval župnijski zbor in maševal župnik p. Krizostom, so zakonci obnovili zakonske obljube. Po sveti maši je sledilo prijetno druženje na našem vrtu in v kleti. Taka srečanje nas vse vedno duhovno obogatijo in razveselijo.

Zadnji dogodek maja pa je bil spomin smrti p. Felicijana: drugega junija je minilo 10 let od njegove smrti. P. Krizostom je s pomočjo knjižničarke gospe Darje Peperko - Golob iz novomeške Knjižnice Mirana Jarca pripravil ličen plakat, ki je bil ta večer razvit in prikazuje življenje p. Felicijana. Vsebinsko plakata si lahko preberete spodaj. Zapuščina p. Felicijana je resnično velika in bogata ter kliče po popisu in ureditvi.

15 pridnih ministrantov je z voditeljema Sandijem in p. Krizostomom odšlo na izlet; najprej v Ljubljano v Woop park, nato pa na Bled, kjer smo se s pletno odpeljali na otok in sodelovali pri sveti maši, po njej pa nas je rojak, župnik g. Janez Ferkolj, razveselil s sladoledom. Na poti domov smo se ustavili še na pici. Nekaj čez 40 ministrantov iz dekanije pa je v soboto, 18. junija, prav tako šlo na izlet na Bled.

Namesto festivala družin, ki je prejšnja leta potekal ob koncu veroučnega leta, smo letos, ko obhajamo 550 letnico pozidave našega samostana, obhajali Dan samostana. V soboto, 11. junija, smo se tako ob 10h zbrali pri sveti maši; bilo nas je okrog 100 vernikov. Težko je bilo izbrati pravi datum zaradi raznih obveznosti naših župljanov. Po maši smo prisilili igrati naše dramske skupine o Urški Ferligojevi; sledilo je piknik kosilo dobrotami z žara in šmornom. Po kosilu pa so bile na vrsti razne delavnice: lokostrelska na spodnjem vrtu, likovna in potem še igre brez meja. Od 10h do 15h smo se tako družili in bogatili. V prečudovitem vremenu je dogajanje doseglo svoj namen.

Na izlet so se podali tudi sodelavci samostana in župnije; in sicer preko Bloške planote do Gore nad Sotražico k Mariji Magdaleni Gornik ter naprej do Ribnice in nazaj domov.

Preden so kolesarji odpeljali 5. etapo letošnje dirke po Slovenije, v nedeljo, 19. 6. smo se z Jezusom »sprehodili« v procesiji od stolnice mimo hotela Krka, prvič po obnovljeni Rozmanovi ulici, čez Glavni trg do klostra. Škofova sveta maša je bila v stolnici ob 7 uri, v klostru je zato sv. maša ob 7h odpadla; po maši je sledila procesija; en oltar je bil pred kaščo na kapitelskem hribu in drugi pred klostersko cerkvijo.

Bridka resnica je prišla sredi maja iz Ljubljane, da je po devetih letih iz klostra prestavljen župnik p. Krizostom in sicer za gvardijana na Brezje. V kloster pa pride dosednji župnik iz Šiške in nekdanji kaplan p. Gregor Kos. Naj ta premestitev obrodi bogate duhovne sadove. Molimo in prosimo, da se tako res zgodi.

Pozdrav, še zadnjič iz okljuka reke Krke, v imenu treh sobratov iz novomeškega klostra.

p. Krizostom

Darja Peperko Golob, Knjižnica Mirana Jarca Novo mesto

GOVOR NA SLOVESNOSTI OB 10. OBLETNICI SMRTI PATRA FELICIJANA PEVCA,

31. maj 2022, Frančiškanski samostan Novo mesto, cerkev sv. Lenarta

Spoštovani, lepo pozdravljeni v imenu Knjižnice Mirana Jarca Novo mesto.

V čast nam je, da smo bili povabljeni k sodelovanju pri obeležitvi 10. obletnice smrti p. Felicijana. Seveda, časovna stiska je vedno prisotna in žal ni bilo časa za pripravo obsežnejše razstave o p. Felicijanu, vendar, včasih tudi manj pove več – in tako je pravzaprav tudi v tem primeru.

Med Knjižnico Mirana Jarca in p. Felicijanom so se v letih njegovega življenja in delovanja v Novem mestu spletle močne vezi, predvsem na področju domoznanske dejavnosti, kajti, znano je, da je bil p. Felicijan navdušen zbiralec in preučevalec raznovrstnega domoznanskega gradiva in je v samostanu ustvaril/zbral dragocene zbirke ekslibrisov, podob, starih razglednic, grafičnih listov, zemljevidov, bil je numizmatik in filatelista, ki je številne za Novo mesto in Dolenjsko pomembne redkosti pridobil v antikvariatih ter na njemu posebej ljubih dražbah starih tiskov in predmetov. Tudi v naši knjižnici je pripravil več razstav in predavanj o domoznanskem gradivu, ki ga hranita obe ustanovi, zavedajoč se pomena njegovega ohranjanja. Bil je tako rekoč stalni gost kulturnih prireditev v knjižnici in nasploh v Novem mestu. Sodelovanje, svetovanje, pomoč je bila obojestranska; ne srečaš zelo pogosto v življenju človeka, sodelavca v skupnih projektih, kot je bil on, ki v ospredje ni postavljaj sebe in svojih hotenj, ampak je znal tankočutno prisluhniti tudi željam drugih in nam pri tem nevsiljivo nudil vso podporo in pomoč.

Bil je dolgoletni član Društva knjižničarjev Dolenjske in tudi član strokovnega sveta KMJ. Pater Felicijan je kot eden redkih slovenskih samostanskih knjižničarjev opravil tečaj za pripravo na strokovni izpit v Narodni in univerzitetni knjižnici ter po opravljenem bibliotekarskem izpitu prevzel urejanje in vodenje knjižnice frančiškanskega samostana v Novem mestu. Torej bil je zaprisežen knjižničar in bibliofil, ki mu posvečamo to priložnostno manjšo razstavo, ki jo je umetelno oblikoval Boštjan Grubar, Etna studio, iz Novega mesta.

Pred nami se v besedi in sliki odvije prekratko življenje in delo t. i. duhovnega mecena Novega mesta, patra Felicijana, kot smo naslovili razstavo, od njegove mladosti, ko je začutil svoje poslanstvo v tem svetu, preko njegovega posluha za delo z najranljivejšimi in pomoči potrebnimi do njegovega drugega življenjskega poslanstva – poslanstva knjižničarja, zbiralca in raziskovalca kulturne dediščine, bibliopedagoga, skratka človeka, čigar življenje je bilo na tisoč načinov prepleteno s knjigo in kulturo. O tem, da je bil cenjen bibliopedagog mladim obiskovalcem knjižnice, z njemu lastnim humorjem, in širokogruden mecen raziskovalcev širom Slovenije, prepoznaven Novomeščan,

so pričali mnogi, med njimi sta to zelo lepo poudarila profesor na novomeški gimnaziji Tomaž Koncilijski ter kustos Slovenskega šolskega muzeja dr. Branko Šuštar.

Za pomoč pri vsebinski postavitvi te priložnostne razstave se poleg že omenjenemu oblikovalcu, ki je zaslužen za njeno končno podobo, v imenu knjižnice zahvaljujem predvsem p. Krizostomu Komarju, in sicer za pomoč pri pridobivanju verodostojnih podatkov ter za izvirno fototeko o p. Felicijanu. Fotografije, predstavljene na razstavnem stojalu, sta nam prijazno posodila tudi fotograf Boštjan Pucelj in Dolenjski muzej Novo mesto.

Delo patra Felicijana Pevca je tako deset let po njegovem odhodu dobilo nesporno pomembno mesto v zgodovini Novega mesta in tukajšnjih ustanov. Na njegovih naslednikih pa je, da njegovo neprecenljivo kulturno, zbirateljsko delo nadaljujejo in nadgradijo.

Feli, kot smo ga Novomeščani ljubkovalno imenovali, je kot prišlek postal znan obraz z novomeških ulic, kulturnih srečanj in dogodkov, veliko Novomeščanom so se globoko vtisnili v spomin njegova podoba, glas, stisk roke, njegov značilni humor, njegov notranji mir ... Vedno bomo ponosni nanj in na njegovo vero v moč knjige, ki ne le očisti in odrešuje, temveč tudi spreminja svet – praviloma na bolje.

Dolenjski list

Država: Slovenija

Stran: 5

Površina: 219 cm²

09.06.2022

Četrtek

1 / 1

SPOMINSKI PLAKAT

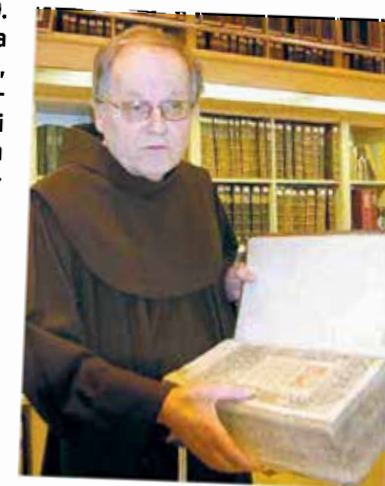
Pater Felicijan ni pozabljen

Frančiškani p. Felicijanu v sodelovanju s Knjižnico Mirana Jarca ob 10-letnici smrti pripravili spominski plakat - 66 arhivskih škatel

NOVO MESTO - Letos, ko mineva 550. obletnica pozidave frančiškanskega samostana in cerkve v Novem mestu, mineva tudi deset let od smrti p. Felicijana Pevca (Felija), ki so ga mnogi dobro poznali, saj je v novomeškem samostanu deloval več kot dve desetletji.

Bil je priljubljen duhovni pastir, predan član frančiškanske skupnosti in marljiv kulturni delavec, ki je z delom in zgle-dom poosebljal tisočletno zavezanost besedi in knjigi, globoko ukoreninjeno v duhovni tradiciji redovnega življenja. 2. junija, ob obletnici njegove smrti (1950-2012), so v klostru po večerni maši pripravili kratko spominsko slovesnost in razstavo o njem. V sodelovanju s Knjižnico Mirana Jarca Novo mesto, s katero je p. Felicijan dosti sodeloval, je nastal večji plakat, ki v sliki in besedi na kratko prikazuje njegovo plodovito življenje in delo. Stoji v Karmelski kapeli, kjer je p. Felicijan pokopan.

O patru, ki izhaja iz Temenice blizu Šentvida pri Stični in je še iz otroštva prinesel ljubezen do knjig in branja, sta

P. Felicijan Pevca v njemu tako ljubi novomeški frančiškanski knjižnici leta 2010 (Foto: L. M.)

spregovorili Mateja Pirc Svete in knjižničarka Darja Peperko Golob, vodja domoznanskega oddelka Knjižnice Mirana Jarca, ki je patra tudi osebno poznala in z njim sodelovala.

Pod njegovim vodstvom je bila leta 1991 prenovljena frančiškanska knjižnica in je kot najstarejša še vedno delujoča knjižnica v Novem mestu eden največjih kulturnih spomenikov v Sloveniji. Postala je zelo obiskana in prepoznavna v celotni Sloveniji. Danes šteje okrog 20 tisoč enot gradiva. P. Felicijan je bil izvrsten poznavalec njenega knjižnega in neknižnega bogastva, zlasti inkunabul – sam je ob prenovi odkril več dragocenih prvotiskov, pa tudi veliko starih in dragocenih ekslibrisov v knjigah.

O p. Felicijanu Pevcu je na krajši slovesnosti, ki so se je udeležili tudi njegovi sorodniki, spregovoril p. Krizostom Komar, ki je poudaril, kako hvaležen je za takega sobrata. P. Felicijan je zapustil 66 arhivskih škatel, v katerih so ohranjena njegova pisma, razglednice iz različnih krajev sveta, saj je prijateljeval z mnogimi, pa govori in zapisi, kje je kaj našel, ter celo rokopisi, stari več sto let, in gradiva o podružnicah. »Njegova zapuščina je dragocena za vse nas, treba jo bo urediti,« je dejal.

L. Markelj

Romarski duh spet dodobra preveva Sveto goro in baziliko naše Kraljice in Matere. Romarji po res dolgem »koronskem obdobju« spet z veseljem množično prihajajo iz vseh koncev Slovenije, pa tudi Italije in drugih dežel. Njim se pridružijo tudi številni izletniki in popotniki, ki obišejo naše svetišče in prisluhnejo razlagi o zgodovini božje poti. Tem romarjem se za vikend pridružijo še verniki, ki željo na Sveti gori krstiti svoje otroke, si podeliti zakrament sv. zakona, pa tudi zlatih porok ne manjka.

V novem rondoju na Prevalu romarje in popotnike že nekaj časa pozdravlja skulptura pastirice Urške z ovčkami, ki se v molitvi ozira proti vrhu Svete Gore. Vzpon pa je tudi varnejši, saj je bil že lansko leto končno razširjen ovinek pri 5. postaji.

Od konca lanskega leta pa sameva zdaj že nekdanji Družinski center, ki so ga vodile nekdanje manjše sestre sv. Frančiška. V uradnem sporočilu ob odhodu je bilo zapisano: »Manjše sestre so na lastno željo in pobudo konec lanskega leta prekinile najemno pogodbo za stavbo Družinskega centra, Sveta Gora 6. Zahvaljujemo se jim za desetletno terapevtsko delo v našem Družinskem centru. Pri njihovem delu v novih prostorih v Novi Gorici jim želimo Božjega blagoslova.«

14. junija smo slovesno blagoslovili in otvorili prenovljene prostore v svetogorski restavraciji. Že lani

smo prenovili in uredili sobe za nastanitve v 1. nadstropju, letos pa smo obnovili še kletne prostore, ki bodo namenjeni predvsem za zaključene skupine, poroke oz. razna druženja. Časna gosta na tem dogodku sta bila minister Matej Arčon in Jožica Ličen, dolgoletna voditeljica škofijske Karitas. Prostore je blagoslovi gvardijan p. Bogdan Knavs, ki je tudi direktor gostilne. Pater Bogdan je ob blagoslovu med drugim povedal tudi naslednje besede:

»Ti naši na novo preurejeni prostori, bodo pomenili ne samo novo turistično pridobitev na Goriškem, ampak verjamemo in upamo, da bodo prav tako predstavljali tudi novo dodano vrednost gostoljubja, domačnosti in veselja vseh, ki se bodo tukaj ustavili, nastanili in sprejeli pogostitev. Mislili samo prav na veselje obiskovalcev, ko smo pripravljali prostor za svatbe in prijateljska druženja, kajti kdaj je večja radost kot v trenutkih, kjer se prijatelji dobijo skupaj ter se znajo povесeliti in nazdraviti mladoporočencema! A Kristus se je dal spoznati svojim učencem ne samo ob svatbi v Kani Galilejski, ampak tudi ob navadni večerji, ob lomljenju kruha, zato je prav, da je ta hiša odprta tudi za vsakdanjo postrežbo v restavraciji, zato bo v tej hiši vsak v vsakem trenutku dobrodošel in lepo postrežen.«

Zapisal p. Benedikt

SPOMIN PRESTAVITVE - NAMESTITITVE!

Zgodovina hrani zapise: kako se je pred 42. leti poslavljaj p. Heironim iz Centra v Ljubljani in kam je novo vodstvo vtaknilo takratne ZLATE novomašnike :)

PO KAPITLJU

Provincialni kapitelj (zbor) slovenske frančiškanske province 1980 je za nami. Generalni vizitator p. Franjo Vlašić (iz Dubrovnika) je predtem obiskal vse naše postojanke in se pogovoril z vsemi člani province, potem pa predsedoval kapitlju v Ljubljani od 23. do 26. junija. Kapitelj je letos štel s predsednikom 23 članov, vendar sta manjkala dva naša brata iz kustodije v ZDA.

Kapitelj je pregledal delo province v zadnjih treh letih in začrtal smernice za naprej, izvolil pa je tudi novo provincialno vodstvo, ki ga sestavljajo: provincial p. Polikarp Brolih (izvoljen ponovno, tokrat le za tri leta), provincialni vikar dr. p. Miha Vovk, definatorji pa: p. Urban Grgurič, p. Lavrencij Anžel, p. Matej Papež, p. Zdravko Jakop in p. Silvin Krajnc.

Novi definatorij (tako se imenuje provincialno vodstvo) je nato 10. in 11. julija na kapitularnem kongresu napravil razpored osebja za naslednja tri leta.

Glede naše župnije so določene te spremembe: dosednji župnijski upravitelj p. Hieronim Žveglič je razrešen in premeščen za župnika v Maribor, dosednji kaplan p. Miroslav Batarilo pa odhaja za predstojnika v Kamnik.

Novi upravitelj naše župnije bo p. Pij Goli (doslej v Mariboru, obširneje ga bomo predstavili v naslednji številki NT), kaplana pa p. Andrej Vovk (doslej župnik na Viču) in p. Niko Žvokelj.

In kam so vtaknili druge tri letošnje novomašnike? P. Cirila Božiča so postali v Novo mesto, p. Peter Lavrih bo kaplan na Viču, p. Franci Pivec pa kaplan v Šiški.

Prišel je čas slovesa bratje

Kolikokrat smo ob koncu taborjenja ali kakšnega mladinskega srečanja peli to pomenljivo pesem, zdaj pa je prišel čas, da si jo zapojemo z župljani fare Marijinega oznanjenja in z bralci Našega tromostovja.

Novoizvoljeni garnituri provincialnega vodstva se je zdelo pametno, da me razreši dosedanje službe in premešči drugam, zato čutim dolžnost, podati svoj obračun, saj sem bil v tej župniji 21 let in zadnjih 12 let prvi in doslej edini urednik Našega tromostovja in vseh njegovih publikacij.

Ko sem leta 1959 prišel z Brezje v Ljubljano, sem se z veseljem lotil odkazanega dela, ki mi je jemalo vse več časa: poučevanja verouka. Najprej je bila to nižja osemletka, potem višja, nazadnje pa srednješolci in visokošolci. Že za župnikovanja p. Angelika (+ 1961) smo uvedli mašo za mladino (v petek in nedeljo), veliko truda je bilo z urejanjem zvezkov in spričeval, česar prej niso uporabljali, nabavili smo klopi (prej so bili tudi za otroke samo stoli) in še toliko drugega. Začeli smo z duhovnimi obnovami za mladino in pozneje z duhovnimi vajami. Ko sem srednješolce l. 1971 prepustil p. Bernardinu, sem jih imel na sernamu vsega skupaj 209 v štirih skupinah, študentska skupina pa je začela leto mojega asistiranja štela 107 članov, razdeljenih na sedem skupin.

O župnijskem listu sem sanjal že kmalu po prihodu v Ljubljano, vendar mi je šele p. Polikarp, ko je postal župnik, rad dovolil izdajanje lista. Najbrž takrat nihče razen mene ni zahteval verjel, da bo list preživel nevarno otroško dobo. Morda se motim, ko mislim, da je bil naš župnijski list v Ljubljani prvi in zato nekakšna spodbuda tudi drugim župnijam.

Predavanja za študente sem prevzel za p. Romanom. Prvo leto (1968/69) smo jih imeli celo dvakrat tedensko, pozneje pa enkrat in prijelo se jih je ime, "torkova predavanja". To je trajalo do maja 1977, ko so me druga opravila tako zaposlila, da sam nisem več zmogel, naslednika pa ni bilo.

Na željo poslušalcev smo leta 1970 začeli izdajati zbirko Izbrana predavanja, Jul pa je izšlo doslej le 28 zvezkov (29 je v tisku). Skupaj je to 127.500 izvodov. Od vsake številke pobeno naročniki 2400 izvodov, druge pa sem večinoma sam lastnoročno

znosil na police pri cerkvenih vhodih (nekaj jih je pa še v skladišču). Nato smo se lani odločili za še eno zbirko: Duhovni razgledi, katere 3. zvezek je v tisku. Tu ne omenjam raznih drugih tiskov (npr. smarnice in note), pač pa smo mnogim ustregli z izdajo 18 različnih razglednic naše cerkve in samostana ter podružnice na Rožniku, kar so ljudje že dolgo pogrešali.

Pred šestimi leti so mi zaupali upravo župnije, šestim patroni pa je nadškof podpisal kaplanske dekrete. Najprej smo po prizadevanju ekonomia p. Bernardina popolnoma obnovili orgle in cerkveno stopnišče, uredili spovedne kabinete in provizorij za mašo proti ljudstvu, realizirali pa tudi tisto, o čemer smo prej samo pisali in govorili: izvolili smo župnijski pastoralni svet. Manjka mu še precej do odraslosti, to je res, vendar — tukaj je, že pet let. Nekaj let za stolnico smo tudi pri nas uvedli katehumenat (doslej šest polletnih tečajev), kar tudi zahteva svoj čas, če se s tem ukvarja en sam človek. Seveda nikakor tudi ne morem mimo tistih let, ko smo skupaj s pevskim zborom sv. Cecilije doživeli toliko lepega.

Služb, ki sem jih še poleg tega opravljal, najbrž ne bi znal vseh naštetih: najprej tajnik p. provinciala, šest let predsednik Pastoralnega sveta naše province, tri leta samostanski in provincialni knjižničar (prav zadnji dve leti se je delo v knjižnici krepko premaknilo naprej, ker je v njej veliko ur prebil naš dosednji referent za tisk Matija Remše), več let samostanski in provincialni kronist, magister kandidatov, član Sveta za poklice in Medškofijskega katehetskega sveta. Potem pa vrsta ljudskih misijonov, duhovnih vaj (tudi do 11 tečajev letno), razna mala občestva in drugo — vseh 21 let sem bil za silo organizator, kadar ni bilo nobenega drugega.

Prepričan sem, da bo novi župnik mogel porabiti marsikaj, če bo le imel primerno pomoč: delo s prezbiternjem je v teku, pripravljen ima idejni projekt pastoralnega centra, naročen načrt za obnovo zakristije, izdelana dva različna idejna projekta za novo stajbo (če pride do rušenja ob izgradnji Ploščadi B. K.), izdelan projekt priključka na toplovodno omrežje in najbrž še kaj.

Obisk v cerkvi neprestano pada, kljub temu, da smo večasih krepko zavirali ta pojav s kakšnimi novimi prijemmi (npr. spokorna bogoslužja dve leti, smarnice zadnja tri leta z drugim govornikom vsak večer).

Največ uspehov smo imeli, se mi zdi, z verskim tiskom, saj je zadnja leta promet strmo rasel in našo župnijo verjetno marsikateri izdajatelj šteje za prvega odjemalca.

Ne najmanj pomembno pa je to, da za sabo ne puščam nobenih dolgov. Denar, zbran za prezbiterij, pa je skrbno naložen pri Zadrugi SDD in nekaj v banki.

Vse to sem napisal, da bi tistim, ki so z mojimi slabostmi in pomanjkljivostmi toliko let potrpežljivi, ne bilo tega preveč žal. Veliko, veliko zahvalo sem dolžan vsem dragim dolgoletnim sodelavcem v hiši (samostanu) in zunaj hiše, s katerimi smo se skupaj jezili in veselili, pa vsem dobrim vernikom, ki ste tako ali drugače podpirali naše prizadevanje. Vsem se tudi prporočam v molitev, saj mi ne bo lahko v Maribor pridem nanovo sam, od tam pa gresta dva patra in dva diakona (morda pa mislijo, da bom delal za štiri?).

Prisrčno vse pozdravlja

p. Hieronim Žveglič 39

NOVE GRADNJE V ŽUPNIJI VIČ

V času epidemije, in tudi sicer, je v naši župniji nastalo mnogo novih gradenj, tako zasebnih kot privatnih stanovanjskih hiš in večjih stanovanjskih kompleksov, ki so zaključeni ali še v teku dokončanja. Poleg, že pred leti zgrajenega kompleksa Brdo I, se je v zadnjem času pridružilo še Brdo II, ki ju ločuje in tudi povezuje Cesta Rdečega križa. Skupaj je to okoli 50 stanovanjskih blokov. Brdo II. se zaključuje, nekaj stanovanjski enot je že zasedenih, večina pa še čaka na iskalce stanovanj. Ta sosenska ima neuradno ime »Zeleni gaj«, potrebuje tudi osnovno šolo, ki naj bi dobila mesto med Cesto na Brdo, Potom spominov in Brdom II.

Pri Dolgem mostu, v naselju z imenom: Za progo, je v gradnji kompleks štirih blokov; vsak bo imel deset stanovanjski enot. Na stičišču cest: Cesta dveh cesarjev in Cesta v Gorice je v fazi opremljanja blok z več stanovanji. V neposredni bližini je podjetje Plutal znatno povečalo prostore za svojo dejavnost. Na robu župnije je na oni strani potoka Curnovca nastalo naselje, in sicer ilegalno. Naslov je Cesta v Gorice. Naselje je dokaj strnjeno z zelo mešanim prebivalstvom in še nima asfalta. Se pa ureja. Od januarja v to naselje vozi avtobus LPP, štev. 16, česar so, razumljivo, veseli, zlasti tamkajšnji stanovalci.

V sklopu naselja Bokalce se je izoblikovala prestižna lokacija 40 tih samostojnih družinskih hiš, vsaka bo imela tudi bazen in z zelenico na strehi imenovana Velike Bokalce »na sončni strani Ljubljane«. Nahaja se tik za Bokalskim gradom. Kaj bo z gradom, v katerem stanujejo dve družini, še ni znano.

Ob Cesti na Brdo stoji čudovita vila »Hiša belin«, nasproti nje pa je v zaključni fazi stavba z devetimi komfortnimi stanovanji. Tudi Vila Destina ob Večni

poti z velikim parkiriščem čaka kupce. Sredi Rožne doline pa je v gradnji kompleks 24-tih stanovanj, nekaj poslovnih prostorov in trgovino za Rožnodolce. In še veliko privatnih razkošnih hiš.

Na Večni poti sta se že obstoječim fakultetam pridružili še dve novi. To je v bližini živalskega vrta.

V neposredni bližini Tehnološkega parka na Brdnikovi ulici sta v zaključevanju dva velika stanovanjska bloka (štev. 45 in 47). Velika stanovanjska stavba se gradi tudi nad Tehnološkim parkom v stičišču Brdnikove ulice in ulice Na tezi. Poleg tega je teren za gradnjo pripravljen na Tbilisijski ulici poleg policijske postaje. Prav tako je v načrtu velik Poslovni prostor zadaj za Farmacijo v bližini Tehnološkega parka. Načrtovalci pravijo, da je to imenitna lokacija, saj ima v bližini mestno obveznico s priključkom na avtocesto. Interesente vabijo, da si poslovni prostor zagotovijo. Zgrajen bo do l. 2025 s skupni površini 18.100 m²! Poleg teh gradenj je še veliko možnosti za nove in nove gradnje.

V naseljih: Vrhovci, Kozarje, Rožna dolina, Cesta dveh cesarjev. ... se je kar veliko starih hiš moralo umakniti, novim, ki se ponašajo z umetelnimi načrti, torej z drugačnimi oblikami.

Povečuje se tudi viško pokopališče, česar so Vičani veseli, saj želijo imeti poleg domov, tudi »zadnji dom počitka«. Viško pokopališče se tako že četrto povečuje. Zdaj bo na novem delu tudi mrliška vežica s služnimi prostori.

Podoba župnije se iz dneva v dan spreminja. Župnija je postala gradbišče! Kako pastoralno delovati v taki misijonski župniji?, je naše vprašanje.

P. Zdravko

V KAKŠNEM TRENUTKU ŽIVIMO?

Za nami je provincialni kapitelj, ki se je začel v prisotnosti generalnega ministra. Kaj podobnega naša provinca še ne pomni! Prav on nas je spomnil, da je Slovenija misijonska dežela in tudi provinca; da si redovno življenje in pastoralno delo ne nasprotujeta, da potrebujemo župnije in misijonsko pastoralo; da je pred nami ali nov začetek ali zaključek, obnova province ali njen pogreb.

Za nami so, po dveh letih, tudi normalni velikonocni prazniki, ki so nas poživil in razveselili. Kdo ne bi bil tega vesel? Za nami pa so tudi državnoborske volitve, v katerih se je »razodela« naša družba in potrdila, kar je za zdrav razum nerazumljivo: vulgus vult decipi (ljudstvo želi biti varano). Drži torej misel Kierkegearda: »Množica je laž.« Potrjuje se resnica, čimbolj se odtujujemo Bogu, tem bolj postajamo odtujeni tudi sami sebi, brez lastnega središča. Evropa je razodetega Boga izrinila, začela pa je častiti božanstvo »potrošništvo«. Človek je postal potrošnik, a zdaj mu grozi, da bo vsak čas stal pred praznimi trgovskimi policami in tožilo se mu bo po »egiptovskih polnih loncih«.

In poslanstvo Cerkev? Je ustanova, po kateri Bog prihaja k ljudem in ljudje po njej prihajajo k Bogu. Središče krščanstva pa je v srcu človeka, ki veruje v vstalega Jezusa Kristusa. Verniki, ki cenijo redovno življenje, trdijo da je središče krščanstva tudi v osrčju samostanskega življenja. (Skrbimo, da bo to resnica!)

Da bo samostan središče krščanstva, nam je potrebna zbranost. Da vera vzklije in raste, je potrebno občestvo (v samostanu bratstvo), ki rast varuje. Kar raste je treba negovati in varovati. Potrebna je zbranost, tudi molk. Kierkegaard je to vedel in zapisal: »Molčeči so še edini košček krščanstva, kar ga imamo.« Če to velja za vso Cerkev, potem še posebej velja za redovnike: Življenje vse Cerkev je predvsem sku-

pno molitveno življenje! Zgled pa naj bi bili redovniki. V tišini človek spozna, kako nepopoln je. Sveti moramo biti (si zato prizadevati), da ne zgnijemo; človek pride po duhu k Bogu, po telesu pa v trohno; in spoznamo pravilo sv. Hilarija: »Ljubezen do Boga dokazujemo, če sprejemamo njegove opomine, če spolnujemo njegove zapovedi in če zaupamo v njegove obljube.« Zato pa nam je potrebna zbranost, premišljenost, tišina, ki pa je v sedanjem času težko dosegljiva, saj, če nismo previdni, hlastamo za dnevnimi novicami in nič kolikokrat pogledamo na telefon in še toliko drugih naprav, na katerih se novice spodrivajo. Kaj bi rekel Oton Župančič, ki je že v svojem času zapisal: »Meni je treba velike tišine, / toliko let me je ovijal hrup, / od njega me boli srce in um / po njem mi preglušena duša gine.« Posvetnost (sekularizacija) se je zajedla tudi v redovništvo. In kar nekaj jih je dalo slovo in odšlo, mi pa se sprašujemo, zakaj so odšli. Če je kdo odšel po naši krivdi, se moramo zamisliti in se vprašati: zakaj smo mi ostali?

Pride čas, ko bi ga radi kar preskočili, tak čas je zdajšnji. Pa gotovo ni prvi in ne zadnji. Včasih nas zamika, da bi naredili, kot je razmišljal Janko Glazer (+1975): »Tja bi šel, kjer naše bukke košate same zase stojijo, / tja čez samotne naše frate, / tja čez poletne trate, / kadar po arniki bridki dišijo. / Tam bi med bujno zelenje se vsedel / in bi vse žalostne misli izpregel in jim rekel: adijo!«

Da si oddahnemo, je to dober nasvet, a sklepe provincialnega kapitlja bo treba izpeljati brez odlašanja. S pozitivno naravnostjo bomo spremljali tudi delo državnega zbora in vlade in delali za skupno dobro in se držali vabila sv. Edith Stein: »Čimbolj se temni okoli nas, tem bolj moramo odpreti svoje srce za luč od zgoraj!«

P. Zdravko Jakop

ZEMLJA JE DRAGOCENA

Že nekaj let pripravljajo šole »slovenski zajtrk« in vedno pogostejše slišimo in beremo, kako moramo postati samooskrbni s hrano. V zadnjem času pa ta skrb prihaja še bolj v ospredje, saj je uvoz nepredvidljiv in nezanesljiv in drag. Da bomo samooskrbni pomeni pridelati na domači lastni zemlji čim več kvalitetne hrane. K temu nas pozivata ministri za kmetijstvo in gospodarstvo odgovorni in naša zdrava pamet.

Zato je nerazumljivo, koliko zemlje potratimo in uničimo za luksuzne gradnje, razsežne trgovske centre z velikimi parkirišči ob njih, za športna igrišča. Še več, ceste in posebej kolesarske steze gradimo kar čez travnike in celo čez polja, in to celo z evropskimi sredstvi. To je seveda najlažje in najhitreje. Obseg

plodne zemlje pa na ta način krčimo, ne da bi se zavedali, da bodo tudi generacije za nami potrebovale kruh (ta 'kruh' pomeni vse, kar človek potrebuje). Vse se vrti okrog ponudbe in potrošnje. Družba je postala zasvojena z nakupi. Kupujemo stvari, ki jih morda rabimo samo enkrat ali celo take, brez katerih bi lahko prav tako zadovoljno živeli. »Ljuba zadovoljnost raž'ci je ime« (Slomšek). »Ni narobe, če človek na pošten način obogati. Narobe je, če bogat umrje!« Kar pomeni, da je živel le zase. Pohlep nam jemlje razsodnost. V trgovino je treba iti z listkom, kaj res moramo kupiti, sicer so naše oči lačne vsega, kar nam je na voljo. V trgovini lahko kupimo artikle, ki pa naše sreče ne morejo povečati, saj je srce prezahtevno, da bi ga mogli pretentani z čim minljivim.

Učiti se moramo skromnosti. Varujmo se zasvojenosti, zmanjšujmo kupe smeti, saj ne vemo kam z njimi. Nihče jih ne mara.

Zdaj spomladi je zanimivo, kako nekateri ljudje, ki so vajeni dela na vrtu ob hiši izkoristijo vsako ped zemlje in vidimo druge, ki pustijo vse zaraščeno ali pa spremenijo vrt v zelenico, s katero imajo opravka, ne daje pa nobenih sadov in tarnajo, ko slišijo, da bo hrana vedno dražja. Razveseljivo in pohvalno je, da imamo še ljudi, ki v hribovitih in odmaknjenih predelih pokosijo vsak šop trave, pasejo živino, ... čeprav se jim računica ne izide.

Zemlja je človeku dana, da jo 'obdeluje in varuje', da si pridelava kruh in zanj vsak dan tudi prosi, kot nas uči evangelij. Sicer pa je že na prvih straneh Svetega

pisma napisano: »Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval!« (1Mz 2,15). Zemlja naj še naprej služi prvotnemu namenu, torej da se človek preživlja. Ljubosumno ščitimo zemljo! In še eno lepo lastnost gojimo, namreč da pridelke tudi s potrebnimi delimo, oziroma jih učimo pridelovati različne pridelke po njihovih sposobnostih.

Prebivalci edenskega raja pod Triglavom, ne uničujmo zemlje, ampak jo varujmo in obdelujmo in hvaležno sprejemajmo njene sadove. »Lej, stvarnica vse ti ponudi, iz rok ji prejemat ne mudi! Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokal« (V. Vodnik).

P. Zdravko

POJDITE IN SE MALO ODPOČIJTE

(Prim Mr 6, 30)

Čez nekaj stoletij bodo naš čas označili kot dobo utrujenih ljudi. Med drugim to ugotovitev potrjuje podatek, da tretjina vseh bolnikov utrujenost navaja kot razlog za obisk pri zdravniku. Utrujenost se ne pojavlja toliko zaradi pretiranega fizičnega dela, ampak zaradi napetosti in stresa, ki tudi v prostem času ne prenehata. Nekateri so tako podvrženi stresu, da sploh ne vedo več, kdaj so izčrpani. Tako kot riba ne ve, da je voda mokra, tudi človek ne zazna več stresa, če nenehno živi v napetosti. Kakor visok krvni tlak je tudi stalna napetost tihi ubijalec.

Manjši bratje nismo izjema. Tudi glede utrujenosti smo otroci našega časa.

Jezus ni rekel apostolom: »Izčrpajte se do konca!«, ampak: **»Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« (Mr 6, 30).**

Sem in tja izjavim, da je našo kulturo kap. Po kapi se mora človek naučiti osnovnih stvari: govoriti, hoditi, pisati... Danes se mora naš čas naučiti osnovnih stvari: naučiti se moramo biti ljudje, naučiti se moramo prijateljevanja, duhovne pismenosti... Med drugim se moramo ponovno naučiti počivati. Kdor ne počiva ni samo onemogel, ampak utruja ljudi okrog sebe.

Ritem življenja je postal tako hiter, da presega naše sposobnosti. Tekanje je pogosto postala mrzličnost in neke vrste bolezen. Pravijo: »Kdor se ustavi, je izgubljen.« Toda izgubljen je tudi tisti, ki se nikoli ne ustavi. Izgublja se za besedami, podobami, informacijami, čustvi, ki se vrtoglavo vrtijo in se hitro iztrošijo, ne da bi imel človek priložnost, da bi se jim v miru približal in jim dal prostor v sebi. Človek se lahko znajde na drugem koncu svojega življenja, ne da bi se sploh zavedal, da je živel.

V počitku se človek izpopolnjuje. Doživlja veselje. Raste. Se uči. Dobiva zadoščenje in najde smisel svo-

jega bivanja. Se zahvaljuje. Šele, ko to naredi, je delo dokončano. In to se zgodi v počitku.

Počitek ima globok zdravilni pomen. Pomeni, da samemu sebi podarimo zavetje, tišino, vstopimo v sveti prostor, kjer se obnavlja naše telo, a tudi **duh**.

Kakor za predanost, moč in vztrajnost pri delu, je treba tudi za počitek moliti: Gospod, nauči me počivati. Nauči me sprejeti, da sem utrujen. Nauči me končati dan. Sicer ne bom znal umreti... Tudi po meni bo še kaj dela! Nauči me sprejeti... da nisem ti!

Jezusov počitek je bil vedno namenjen molitvi. V molitvi Jezus odpira svoje srce in pripravlja prostor za ljudi in Boga.

Ta potreba po samoti in molitvi je pomembna za nas manjše brate. »Samo kar v molitveni samoti prejmeš, boš v vsakdanjem življenju lahko dal,« je rekla sveta mati Terezija. Ko manjši brat poklekne pred Bogom, ga ta dvigne. Ena najmočnejših molitev je: »Jezus Odrašenik, potrebujem te!« Ko molimo, smo velesila.

Papež Frančišek sprašuje: »Vi, ki ste posvečeni, ali znate počivati?: Ali iščete počitek v Svetem Duhu, ali pa počivate na načine, ki jih ponuja svet? Vprašajte se, ali se znate pogovarjati z Bogom, s svetniki zavetniki in počivati v pogovoru z njimi«.

Zelo pomembno je, da svoje razmerje z Bogom doživljamo v veselju. Veselje pokaže, da nas Bog ne utesnjuje, da nam ne greni življenja, ampak nam daje trdnost in pogum.

Lahko smo zelo utrujeni, a zaradi Jezusa polni veselja. Dragi bratje, želim vam, da vaš oddih ne bo »odklop«, ampak počivanje v Svetem Duhu. Naj bodo vaše počitnice »priklop« na mladost, svežino in lepoto Boga, da se boste vrnili med brate in k svojemu delu pomlajeni, sveži in lepi od Njegove lepote.

p. Marjan Čuden

Naslovnik province	telefon
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919 0039 06 638 02 92
Stane Zore Ljubljanski nadškof in metropolit Ciril-Metodov trg 4 p.p. 1990, 1001 Ljubljana stane.zore@ofm.si	01 234 26 00
Provincialni minister Marjan Čuden Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana	+386 1 242 9310
BREZJE Brezje 72 4243 BREZJE brezje@ofm.si	04 537 07 **
Viktor Polikarp Tomaž Milan Robert Tadej I. Zakristija Romarski urad	02 04 09 11 18 041 802 341 26 00
KAMNIK Francišksanski trg 2 1241 KAMNIK http://franciskani-kamnik.rkc.si franciskani.kamnik@t-2.si kamnik@ofm.si	064 179 910
(gvardijan, rektor, magister postulantov) <i>p. mag. Ciril A. Božič</i> <i>p. Franci Seničar</i>	031 773 900 0593 66 484
KOPER/STRUNJAN Destradijev trg 10a 6000 KOPER koper@ofm.si	0590 73 470
Andrej Marjan	72 71
LJUBLJANA - CENTER Prešernov trg 4 1000 LJUBLJANA	01 242 9***
<i>porta</i> <i>gost/podstrešje 1</i> <i>provincial</i> <i>sam./žup. arhiv</i> <i>faks - hiša, ZBF</i> <i>ZBF</i> <i>Ambrož M., gvardijan</i> <i>prov. arhiv</i> <i>Janko</i> <i>Marko</i> <i>faks - Marko</i> <i>Edvard</i> <i>Ksaver</i> <i>pevski kor</i> <i>regens chori/I. nad. 29</i> <i>Vid</i> <i>Pavle, vikar in župnik</i> <i>rekreacijska soba</i> <i>knjižnica</i> <i>šivalnica</i> <i>župnijska pisarna</i> <i>zakristija</i> <i>obednica</i> <i>klerikat/Mario</i>	300 301 310 312 313 314 316 317 318 322 323 324 328 334 335 336 337 342 343 344 345 346 347 351
LJUBLJANA - BEŽIGRAD Küzmičeva 6 1000 LJUBLJANA lj.bezigrad@ofm.si	0590 717 **
Regalat Miran Š. Andraž	21 22 25
LJUBLJANA - ŠIŠKA Černetova 20 1000 LJUBLJANA lj.siska@ofm.si	01 583 72 70 01 583 72 **
Silvin Bernardin Gregor	77 72 82
LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo Tržaška 85 1000 LJUBLJANA lj.vic@ofm.si	01 244 42 52
Anton Hieronim Zdravko Pepi Tadej Boštjan Komisariat	56 57 58 59 61 62 50
MARIBOR Ul. škofa Maksimiljana Drževnika 7 2000 MARIBOR maribor@ofm.si	02 228 51 10 02 228 51 **
Janez Franc Boris	13 19

SESTRE KLARISE Andreja Bitenca 138 1000 LJUBLJANA	01 518 25 00
MOŠNJE Mošnje 8 4240 RADOVLJICA	04 533 88 78
NAZARJE Samostanska pot 50 3331 NAZARJE nazarje@ofm.si samostan.nazarje@gmail.com zupnija.nazarje@gmail.com dom.marija.nazaret@gmail.com	03 583 19 93
SESTRE KLARISE Samostanska pot 51 3331 NAZARJE	03 583 13 91
NOVA GORICA Škrabčeva 1, p.p. 303 5001 NOVA GORICA info@samostan-kostanjevica.si	05 330 77 50 05 330 77 5*
Niko Vili Miran Filip	2 4 5 6
NOVA ŠTIFTA Nova Štifta 3 1317 SODRAŽICA nova.stifta@ofm.si	01 836 99 43
NOVO MESTO Francišksanski trg 1 8000 NOVO MESTO novo.mesto@ofm.si	07 338 14 70 07 338 14 7*
Peter Marko Krizostom Tomaž H.	1 3 4 7
PROVINCIALNA HIŠA Strunjan 134 telefonska govornilnica	05 678 21 21
SVETA GORA Sveta Gora 2 5250 SOLKAN sv.gora@ofm.si	05 330 40 20 05 330 40 **
Hadrijan Bogdan R. Miha Ambrož Benedikt	25 28 30 37
SVETA TROJICA Meznaričeva 8 2235 SV. TROJICA V SL. GORICAH sv. trojica@ofm.si	02 720 55 56
TUJINA	
COLLEGIO S. ISIDORO Via degli Artisti, 41 00187 Roma Italia <i>br. Jan Dominik Bogataj</i>	
ADELAIDE - WEST HINDMARSH Holy Family Slovenian Mission 51 Young Avenue AU - WEST HINDMARSH SA 5007	
MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission 19 A'Beckett Street PO BOX 197 AU - KEW VIC 3101 <i>Simon Peter</i>	0061 3 9853 7787 mobitel: 0061 412 555 840
SYDNEY MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission 311 Merrylands Road PO BOX 280 AU - MERRYLANDS NSW 2160	0061 2 9637 7147 mobitel: 0061 409 074 760
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919
JOHNSTOWN St. Therese's Friary 536 Decker Avenue US - JOHNSTOWN PA 15906	001 814 539 76 33
LEMONT St. Mary's Friary 14246 Main Street PO Box 608 US - LEMONT IL 60439	001 630 257 24 94
Slovensko versko središče	001 630 257 20 68
NEW YORK St. Cyril's Friary 62 St. Mark's Place US - NEW YORK NY 10003	001 212 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti	
Provincialat	provincialni.minister@ofm.si
Definitorij	definitorij@ofm.si
Tajništvo province	tajnik@ofm.si
Prokuratura	prokuratura@ofm.si
Založba BF	zbf@ofm.si
Komisariat	komisariat@ofm.si
Generalna kurija	http://www.ofm.org
e-mail	[ime]@ofm.org [ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)
Elektronski naslovi bratov	
Ambrož Mušič	ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko	andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak	andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk	andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman	anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Embersič	benediktdejanembersic@gmail.com
Bernard Goličnik	bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky	bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik	bernardin@susnik.si
Boštjan Horvat	bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs	bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus	bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež	boris.markez@rkc.si
Christian Gostečnik	christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič	cirilb@bigpond.com
Darko Žnidaršič	darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf	p.david.ofm@gmail.com
Edvard Kovač	edvard.kovac@guest.arnes.si
Filip Rupnik	filipr@volja.net
Franci Seničar	franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše	franc.kovse1@gmail.com
Gregor Kos	gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek	jan.cvetek@gmail.com
Jan Dominik Bogataj	janco.bog@gmail.com
Janko Žagar	janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa	janez.papa@rkc.si
Krizolog Cimerman	krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar	krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik	ksaver.babnik@gmail.com
Mari Osredkar	mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak	marijan.cvitak@ofm.si
Marjan Čuden	marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk	marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak	marko.novak@rkc.si
Metod Ogorevc	metod.ogorevc@ofm.si
Mihael S. Vovk	mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc.	milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič	miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic	miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Žvokelj	niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop	pavle.jakop@gmail.com
Pepi Lebreht	pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih	pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec	peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko	rafaels@libero.it
Regalat Razbočan	regalat@gmail.com
Robert Bahčič	robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc	silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec	simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič	tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec	tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočvar	tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Menart	tomaz.menart@ofm.si
Tomaž Pinter	tomaz.pinter@rkc.si
Vid Lisjak	pater.vid@gmail.com
Viktor Papež	viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek	vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop	zdravko.jakop.ofm@gmail.com

